

Evanghelia după Matei

Capitolul 15-16

15:1-9 – Fariseii și datina bătrânilor

Nu cred că este întâmplător că imediat după rodirea credinței din 14:33, niște farisei și cărturari de la Ierusalim au venit să îi acuze înaintea lui Isus pe ucenici. Cel rău era plin de furie că în inima ucenicilor rodea Cuvântul cu privire la identitatea lui Isus. Și atunci trimite niște celebrități din Ierusalim, care prin acuzele lor să îi defocalizeze pe ucenici de la drumul rodirii centrate în Isus Hristos. Versetul 15:12 ne arată că ucenicii au fost totuși afectați de discuția dintre Isus și farisei. Atacul nu a fost unul ușor pentru ucenici. Ucenicii erau niște simpli pescari. Isus nu era recunoscut de nici una dintre școlile teologice ale vremii. Fariseii și cărturarii erau considerați autorități spirituale ale norodului. Erau plini de cunoștințe, și în limbajul nostru plini de diplome și doctorate. Și acum veniseră tocmai din Ierusalim, centrul religios al lui Israel. Și exact ATUNCI (după umblarea pe ape!!!) au venit aceștia tocmai din Ierusalim să Îl întrebe pe Isus (în auzul ucenicilor) de ce ucenicii încalcă datina bătrânilor? Cel rău dorea să înece în inima ucenicilor Sămânța care încolțise în 14:33 și folosea ca arme, ca spini și stânci următoarele:

- Autoritatea tradiției bătrânilor
- Prestigiul școlilor teologice de la Ierusalim
- Argumentele autorităților religioase ale vremii
- Prejudecățile împărtășite de o societate întreagă

Cel rău vroia să îi defocalizeze pe ucenici de la înțelegerea identității lui Isus la discuții și contraziceri legate de tradiție și practicile religioase ale vremii. Dar atacul era și unul direct îndreptat credinței lor în Isus. Căci Isus le aproba acțiunea de a mânca fără să se spele pe mâini. La înmulțirea pâinilor ucenicii au împărțit pâinile fără să se spele pe mâini și au mâncat toți fără să se mai spele pe mâini. Și aici fac o mică paranteză. Deși pasajul nu pare să semnaleze și înmulțirea peștilor, e foarte posibil să se fi înmulțit și peștii. Această dublă minune: înmulțirea pâinilor și a peștilor ar rezona cu faptul că în pustie Dumnezeu le-a dat prin Moise și mană și carne. Revenim la atacul Fariseilor. El este orchestrat de cel rău pentru a sufoca sămânța care a încolțit în 14:33. Și nu trebuie subestimat acest lucru. Forța majorității, a prejudecăților împărtășite de o societate întreagă, prestigiul diplomelor teologice, argumentul tradiției și al autorităților religioase au forță teribilă în a destabiliza convingerile unei minorități formate din oameni simpli și mai puțin învățați.

Isus le răspunde cu autoritate fariselor, protejând credința ucenicilor. Nu cred că ucenicii aveau răspunsuri bine formulate la obiecția fariseilor. Dar Isus răspunde pentru ei și protejează Sămânța din inima lor. Răspunsul lui Isus devine și un tratament pentru vindecarea de prejudecățile religioase. Dar să analizăm răspunsul lui Isus.

În primul rând Mântuitorul face distincție între Scriptură și tradiție. Scriptura are în vedere ce ESTE SCRIS în Cuvântul inspirat, iar tradiția este formată din învățăturile oamenilor, din interpretările date de oameni Scripturii. De asemenea, Isus le arată că TRADIȚIA nu este infailibilă, și că omul poate greși atunci când interpretează ce este scris sau când adaugă la ce este scris. Și nu în ultimul rând Isus semnalează tendința omului de a se îndrăgosti de propria sa interpretare și de adăugirile făcute de el în detrimentul Cuvântului lui Dumnezeu. Deci, Isus le punctează trei lucruri fundamentale:

- Scriptura și Tradiția reprezintă două lucruri distincte.
- Tradiția este supusă erorilor și poate contrazice Scriptura.
- Tendința omului este să așeze Tradiția și erorile ei mai presus de ce este scris.

Mântuitorul illsutrează toată aceste trei adevăruri printr-o practică a vremii numită Corban. Prin acea practică, copiii puteau refuza o cerere cu privire la un ajutor material din partea părinților sau a prietenilor sub pretextul că acele bunuri materiale erau închinat Domnului. Se pare că ei au inventat această tradiție TOCMAI pentru a-și proteja bunurile materiale. Să spunem că un fiu avea un car. El ținea mult la acel car. Dacă îl împrumuta cuiva se putea strica sau deteriora. Și atunci pentru a nu-l împrumuta nimănui, îl închina Domnului, urmând poate ca mai devreme sau mai târziu chiar să îl doneze la Templu. Și atunci chiar dacă părinții care erau mai săraci cereau la vremea recoltei acel car cu împrumut pentru câteva zile, fiul putea refuza liniștit cererea, argumentând că acel lucru este închinat Domnului. Această tradiție folosea argumentele din Scriptură referitoare la lucrurile închinat Domnului, dar mergea dincolo de ce este scris. Ea sfida ansamblul Scripturii și din nou punea mai mult accent pe anumite detalii din lege neglijând lucrurile mari ale legii: mila, dragostea, dreptatea. Datina devenea un mijloc elegant de a încălca porunca Legii și de a cultiva egoismul și iubirea bunurilor materiale. Fariseii, iubitori de bani, aprobau această practică. Ei aprobau ca fiul să nu împrumute carul său părinților pe motivul că acel car este închinat Domnului.

Poruncile date de Domnul sunt în armonie. Poruncile Domnului nu se contrazic. Dacă ni se pare că se contrazic, este deja semnul că interpretarea noastră este eronată. De asemenea, poruncile au în spate niște valori absolute. Cunoașterea acestor valori absolute, imuabile ne ghidează în practica de zi cu zi. Dragostea și respectul față de părinți era o astfel de valoare revelată de Lege. Nici o practică religioasă nu putea sfida această valoare. Tradițiile oamenilor vor confunda mereu practicile religioase cu absolutele divine.

Isus analizează critic tradiția lor în lumina Scripturii. Apoi, citează din Isaia. Citatul din Isaia evidențiază că nu este o noutate în istoria lui Israel ca autoritățile lui Israel să fie marcate de un formalism religios lipsit de acoperire, de trăire. Dar mai mult decât atât. Citatul din Isaia este și o profeție care se împlinea atunci și acolo în generația contemporană lui Israel. Când am studiat Isaia am detaliat în amănunt paralela dintre generația din timpul lui Ezechia și generația din timpul lui Isus. Ezechia îndepărtase idolii din țară și poporul se închina Domnului doar la Templu. În fața amenințării Asiriei, Ezechia este tentat să facă alianțe politico-militare cu statele

păgâne vecine. Prin Isaia, Dumnezeu îl îndeamnă să se încreadă doar în Domnul. Ezechia rezistă vreo 8-10 ani tentației alianțelor. Dar puterea Asiriei crește, și oștile Asiriei se apropie de granițele țării. În acest context și sub presiunea autorităților lui Israel (căpetenii, preoți etc.), Ezechia cedează și face o alianță cu Egiptul. Dar poporul nu se dedă la o idolatrie fățișă. Ezechia, autoritățile lui Israel și poporul continuă să vină la Templu să aducă jertfe și să se închine lui Dumnezeu. În acest context Dumnezeu îi mustră prin Isaia pentru fățărnicia și formalismul lor religios lipsit de acoperire. Dacă celelalte generații din Israel, de obicei, când alegeau drumul neascultării de Yahwe se dădeau și la idolatrie fizică, în cazul generației lui Ezechia lucrurile stau altfel. Poporul se dedă la neascultare făcând legăminte care nu vin de la Duhul lui Dumnezeu, dar nu se dedă și la idolatrie fizică și păstrează aparatele. Din această pricină, generația din timpul lui Ezechia prefigurează generația contemporană lui Mesia. Căci la fel ca în vremea lui Ezechia, idolatria avea să fie ascunsă sub haina religiozității.

Dumnezeu caută la inima omului. Cei din vremea lui Ezechia lăudau pe Domnul la Templu, și cântau și din Psalmi poate: *Domnul este singurul meu turn de scăpare!*, dar în inima lor se gândeau la alianța cu Egiptul și la cum prin această alianță vor fi izbăviți de împăratul Asiriei. La fel erau și fariseii. Pe ei nu îi interesa cu adevărat să caute pe Domnul și să facă voia Lui. Ei erau interesați de slava lor în această lume, de bunurile lor materiale, de bogățiile veacului acestuia. Religia era doar un mijloc al afirmării de sine.

Este minunat că Isus este Cel care parează cu autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, lovitura dată de diavol prin tradițiile și autorităților religioase ale vremii pentru a sufoca sămânța ce încolțise în 14:33. Isus este Cel care veghează asupra credinței ucenicilor. El este Cel care veghează asupra întregului proces al rodirii: El este Cel care seamănă Sămânță, care construiește contexte favorabile pentru încolțirea seminței. Cel care curăță pământul inimii ucenicilor de spini și stânci și Cel care păzește Rodul de atacurile celui rău. În Ioan 17, El spune Tatălui: *Cât am fost în lume, Eu i-am păzit de cel rău.*

Isus continuă să rămână Marele Semănător și Marele Păstor. El Se înalță la ceruri, dar rămâne cu noi până la sfârșitul veacului. El trăiește în noi, El continuă să crească și să protejeze credința noastră și rodirea noastră. El face acest lucru prin Duhul Său, prin Cuvântul Său, prin Biserica Sa, prin diferitele contexte pe care le orchestrează în viața noastră. El rămâne lângă noi să ne apere de loviturile celui rău. Pentru a beneficia de protecția Sa trebuie să rămânem și noi în El și să răspundem cu credință la noile Cuvinte și revelații pe care ni le dăruiește.

15:10-20 – Lucrurile care spurcă pe om

După discuția cu Fariseii Isus cheamă mulțimea la Sine pentru a le rosti un mesaj. În Evanghelia după Matei pare a fi SINGURUL loc în care Isus cheamă mulțimea la Sine pentru a le rosti un mesaj. În celelalte situații, mulțimea este cea care Îl caută pe Isus. Deci, faptul că Isus cheamă mulțimea la Sine ne arată că era o situație urgentă și mesajul era extrem de important. Isus nu ignoră contra-argumentele fariseilor. El le răspunde prin autoritatea Cuvântului. De

asemenea, se pare că discuția cu fariseii l-a ghidat pe Isus să transmită un mesaj mulțimilor. Observ din nou că obiecția fariseilor ar putea lovi în mod direct în înmulțirea pâinilor. Înmulțirea pâinilor a avut un mare impact asupra poporului. În Ioan 6 mulțimile îl recunosc ca fiind un proroc ca Moise și vor să Îl facă împărat. Vestea despre înmulțirea pâinilor s-a răspândit cu rapiditate. Era mai mult decât o altă minune. Era împlinirea unui semn mesianic inconfundabil!!! Dacă mulțimea a făcut conexiunea dintre Isus și Moise, cu siguranță că și fariseii au făcut legătură. Și este posibil următorul scenariu: când fariseii au auzit de minune au găsit un nod în papură: ucenicii și cei din pustie au mâncat fără să se spele pe mâini. Ei nu sunt uimiți de minune, ci consternați de încălcarea datinilor bătrânilor! Și trimit o delegație specială de la Ierusalim pentru a contesta acest SEMN mesianic. Contestarea are loc înaintea lui Isus, înaintea ucenicilor și înaintea mulțimilor. Oamenii sunt defocalizați de la minune către o practică religioasă. Oamenii nu se mai minunează de înmulțirea pâinilor, ci încep să se întrebe dacă a fost corect că s-a mâncat pâine fără ca cei din pustie să se fi spălat pe mâini. Isus vede lovitură Satanei pentru ca minunea cu pâinile să nu aducă rod în inima ucenicilor și mulțimilor. Și Isus nu stă nepăsător. El le răspunde fariseilor care nu au replică în fața argumentelor Sale. Dar găsesc pricină de poticnire în Isus și contestă în auzul celorlalți pe Isus (vezi 15:12 – de unde știau ucenicii că fariseii au găsit pricină de poticnire în ce a spus Isus? Și de ce îl informează pe Isus despre acest lucru? Înseamnă că după ce au plecat de la Isus, fariseii s-au răspândit prin mulțime și au început să conteste pe Isus și minunea înmulțirii pâinilor pe motiv că se încalcă sfânta tradiție!). Acum, înțeleg mai bine de ce în 15:10 Isus cheamă mulțimea la Sine. Isus nu stă nepăsător nici față de atacul diavolului asupra rodului din inima ucenicilor, dar nici față de același atac îndreptat asupra inimii mulțimii. Isus oferă o nouă revelație, un nou Cuvânt prin care neghina semănată de cel rău să fie aruncată afară. Ce luptă spirituală asupra inimii ucenicilor și mulțimii. Isus seamănă adevărul divin prin minunea cu pâinile. Cel rău prin farisei seamănă neghina și spinii care să o înece. Isus nu rămâne nepăsător, ci mai vine cu un Cuvânt pe care să îl semene în inima ucenicilor și a mulțimii. Cuvântul dătător de viață al lui Isus putea bloca atacul celui rău și amplifica procesul rodirii. Condiția era ca acel Cuvânt să fie primit cu credință.

Descoperim o legitate importantă în procesul rodirii: când Isus seamănă un Cuvânt, cel rău vine să semene și el o neghină, o minciună care ar putea bloca procesul rodirii aceluia Cuvânt. În contextul de față se folosește de tradițiile și prejudecățile vremii. Am învățat din finalul cap.13 cât de eficientă este arma prejudecăților în blocarea procesului rodirii. Reacția Semănătorului la acest atac este să semene și mai mult Cuvânt. Această legitate a fost anticipată de comentariul din cap.13. Cuvântul nu este un singur adevăr ce trebuie să ajungă în inima noastră. Cuvântul este un șir de adevăruri, de semințe sfinte. Se dă o bătălie spirituală pentru fiecare sămânță în parte. Este o bătălie permanentă dintre minciună și adevăr. Soluția pentru a contracara minciunile celui rău este în a semăna mai mult adevăr. Scripturile conțin toate adevărurile Evangheliei care ne pot ghida să demascăm toate minciunile celui rău cu care îi este îngăduit în a amăgi lumea. Dumnezeu pune limite tatălui minciunii. El poate face apel doar la un set limitat de minciuni pentru a ne amăgi. Natura și intensitatea minciunilor sunt limitate, pentru ca omul să poată respinge aceste minciuni și să poată alege Adevărul. În Scriptură avem revelate toate

adevărurile de care avem nevoie pentru a face față tuturor minciunilor celui rău. Isus a dovedit acest lucru în tabloul ispitirilor. 40 de zile și 40 de nopți El a fost bombardat cu minciunile celui rău. El a răspuns de fiecare dată cu: ESTE SCRIS. Revelația Scripturii l-a călăuzit pe Isus în a respinge TOATE minciunile celui rău. Minciuna fariseilor din 15:2 este demascată și făcută de rușine cu aceeași autoritate a Scripturii (15:4-9). Alături de disponibilitatea de a crede Cuvintele Semănătorului este esențială cunoașterea tuturor Cuvintelor acestuia. Pavel a cunoscut, crezut, trăit și vestit TOATĂ Evanghelia. Iată de ce a avut un așa impact lucrarea Sa. Isus a folosit TOATĂ Scriptura pentru a se apăra în față minciunilor diavolului. Iată de ce a biruit. Există o bătălie spirituală pentru fiecare Cuvânt în parte. Nu este pasaj din Scriptură care poate fi neglijat. Da, de dragul unității, noi acceptăm cu ușurință diversitatea interpretărilor. Dar din perspectiva raportării mele individuale la Cuvânt este extrem de important CUM INTERPRETEZ fiecare pasaj din Scriptură, indiferent că este vorba de mia de ani, de săptămânile danielice, de fiara din Apocalipsa, de cele 10 porunci, de Romani cap.5. Nu există pasaj neimportant din Scriptură. Fiecare pasaj din Scriptură ascunde un adevăr potențial care odată activat în inima mea poate lupta cu una din minciunile specifice ale celui rău. În Scriptură ne este dat TOT ce avem nevoie pentru a ne opune tuturor minciunilor diavolului. Și se dă o bătălie imensă ca noi să nu luăm în serios provocarea de a ne smeri inima în fața tuturor cărților, și tuturor pasajelor din Scriptură. Cel rău știe că dacă suntem îmbrăcați cu TOATĂ armătura lui Dumnezeu, că dacă ne-am lăsat cucerii de toate cele 66 cărți din Scriptură, nu mai există o fisură clară prin care ne poate lovi. Cel rău știe zonele în care nu ne-am îmbrăcat cu armura adevărului și acolo ne va lovi! El vede cea mai mică fisură din armura adevărului. Dar loviturile sale sunt binevenite! Căci noi ne aflăm în mâna lui Hristos, și când cel rău ne va lovi noi vom fugi la Adevăr și îi vom cere îndurare. Și atunci Adevărul în Marea Sa generozitate ne va călăuzi spre acea carte sau spre acel pasaj din Scriptură în care vom găsi resursele să învingem acea minciună prin care cel rău ne-a tulburat. Cel rău devine astfel cel mai bun antrenor. Nu trebuie să ne speriem de atacurile lui. Atâta vreme cât rămânem în Hristos, cât ne încredem în Hristos, cât ne pocăim grabnic de orice cădere, cât căutăm cu smerenie ajutorul la Hristos, Hristos ne va păzi și ne va da resursele de care avem nevoie pentru a căpăta vindecarea și biruința în acel domeniu al vieții noastre. Oare nu a fost așa și în acest Matei 15? Diavolul a lovit cu o minciună din tradiție într-o zonă vulnerabilă atât în inima ucenicilor, cât și în inima mulțimii. Erorile din tradiție, creditul prea mare dat unor autorități religioase, ghidarea după tradiție și nu după Scriptură, reprezintă FISURI în armătură, zone vulnerabile. Și cel rău lovește tocmai aici. Reacția ucenicilor din 15:12 ne arată că a lovit unde trebuie. Dar Isus nu stă nepăsător. El vine cu noi resurse ale Adevărului pentru a para atacul celui rău și a amplifica procesul rodirii. El oferă aceste resurse și ucenicilor, dar și mulțimilor. Isus își înțelege această responsabilitate ca Semănător. Și CHEAMĂ mulțimile la Sine pentru a le dărui Adevărul de care aveau nevoie. Atacul celui rău prin farisei se transformă într-o oportunitate de a redescoperi un adevăr de care mulțimile oricum aveau nevoie de mult. Dar acum era momentul prielnic descoperirii Acelui adevăr. Atenția deci la atacurile celui rău. Ele pot bloca rodirea, și ele ne pot defocaliza de la rodire. Dar în același timp, aceleași atacuri pot fi indicatori către descoperirea a noi adevăruri și către o nouă zonă de rodire!!! Cheia este

atitudinea inimii în fața atacului celui rău. Ce vom face deci? Vom crede minciuna? Sau tulburați de forța ei, vom alerga la Adevăr și îi vom cere cu umilință Lumina!?

Inima Semănătorului a rămas aceeași! Dacă Isus a avut grijă și de inima ucenicilor și de inima mulțimii și le-a dat Adevărul de care aveau nevoie chiar fără să întrebe, Isus va avea grijă și de noi. Ne va călăuzi prin Duhul Său, prin Cuvântul Său, prin experiențe, prin Biserica Sa, prin anumite cărți, prin oamenii Lui, spre adevărurile de care avem nevoie. Condiția fundamentală este să rămânem smeriți, este să ne recunoaștem fisurile și ignoranța și că mai sunt așa de multe lucruri din Evanghelie pe care nu le cunoaștem și să conlucrăm cu Duhul Său în acest proces, iar când Adevărul ni se descoperă să ne smerim înaintea lui și să ne alipim cu credință. Marea problemă rămâne mândria. Bolile și fisurile din viața noastră cu care ne luptăm de atâția ani pot fi vindecate prin acele zone ale Adevărului pe care nu le cunoaștem încă. Dar noi deja ȘTIM. Ce ar mai putea fi NOU pentru noi din Evaghelie sau Scriptură? Sau ce mă poate învăța acest pastor sau frate imperfect? Adesea Dumnezeu ne descoperă cele mai minunate adevăruri printr-o măgăriță. Vom găsi în vasul imperfect o pricină de poticnire sau ne vom smeri în fața Adevărului rostit de măgăriță. Dar noi nu avem CREDINȚĂ în TOT Cuvântul revelat. Ce importanță are cum interpretez mia de ani? Oricum mântuirea e prin credința în Hristos și fiecare interpretează cum vrea. Dar noi suntem LENEȘI, și ne complacem în bolile noastre și în ignoranța noastră. Doar ce știm noi e perfect. Și când revelația ne contrazice un aspect din teologia noastră ne împotrivim. Căci deja am predicat despre acel lucru de atâtea ori! Cum să recunoaștem că am predicat ceva greșit? Ferice de cel SMERIT în toate, ferice de cel HARNIC în toate, ferice de cel CREDINCIOS în toate!

Isus deci revelează și mulțimii Adevărul de care avea nevoie pentru a contracara minciuna din atacul fariseilor. Chiar dacă mulțimea era idolatră și bolnavă, Isus o cheamă pentru a le descoperi Adevărul. Deși Isus știa starea mulțimii și că oricum cei mai mulți vor ignora Cuvintele Sale și mai târziu Îl vor răstigni. Isus nu consideră o pierdere de vreme să CHEME mulțimea. El o face înaintea Tatălui. O face din dragoste. O face din ascultare de Dumnezeu. Era datoria Sa de Semănător să ofere TOATE resursele de care pământul avea nevoie ca să rodească. Și Isus oferă aceste resurse indiferent de reacția pământului. El nu se uită la stânci, la spini, la indiferența pământului. El se uită în ochii Lui și din dragoste pentru El și pentru onoarea Numelui Său, seamănă până la capăt.

Dar după ce seamănă, lasă procesul rodirii în mâna Tatălui. Ucenicii sunt cumva derutați, tulburați de reacția Fariseilor. Ei văd cum fariseii comentează între ei și prin mulțime împotriva lui Isus, și vin să Îl întrebe pe Isus: ***Știi că fariseii au găsit pricină de poticnire în cuvintele pe care le-au auzit?*** De ce Îl întreabă ei pe Isus acest lucru? La ce Se așteptau ucenicii? Ca Fariseii să primească cuvintele lui Isus? Ca Isus să fugă prin mulțime și să repare în inima tuturor oamenilor minciunile pe care le strecurau fariseii împotriva lui Isus?

Isus este foarte liniștit. El știe că ORICE răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Cel ceresc, va fi smuls din rădăcină. De ce găsește inima lui Isus pace în acest adevăr? Pentru că acest adevăr comunică trei lucruri esențiale pe care Isus le ACCEPTĂ:

- Există în lume și răsaduri care NU SUNT sădite de Tatăl. Nu te poți aștepta ca ele să recunoască Lumina. Dimpotrivă ele vor respinge Lumina!
- Toate aceste răsaduri vor fi însă smulse din lume, vor fi judecate. Dumnezeu e drept și va pedepsi pe toți cei ce răstignesc Lumina.
- Momentul judecării și smulgerii neghinei nu ESTE ACUM. Nu intra în sfera de responsabilitate de atunci și acolo a lui Isus să smulgă neghina din lume.

Aceste trei adevăruri îi dau pace lui Hristos în fața reacției Fariseilor care îl denigrează pe la spate. Dar mai apare o întrebare: *Bine, bine, Fariseii ca Fariseii. Ei își vor lua pedeapsa. Dar cum rămâne cu oamenii neștiutori din popor care sunt victimele învățaturii lor și nu se pot apăra împotriva argumentelor aduse de Hristos?* Isus nu fuge prin mulțime nici ca să îi mustre pe Farisei și nici să se apere înaintea oamenilor în care Fariseii își semănau învățatura lor aducătoare de moarte. De unde această liniște din partea lui Isus? Răspunsul îl găsim în v.14:

- LĂSAȚI-I! Sunt niște călăuze oarbe. Și când un orb călăuzește pe alt orb, vor cădea amândoi în groapă.

Isus nu crede în teoria Victimei. El tocmai rostise MULȚIMII Adevărul care-i putea apăra de minciunile Fariseilor (vezi 15:10-11). El crede în forța Revelației și a Adevărului, că acesta poate străpunge orice zid format din prejudecăți și minciuni și că poate da omului posibilitatea reală a ALEGERII. De aceea, după ce rostește Adevărul din 15:11 în fața mulțimii El este liniștit chiar dacă în urma Sa Fariseii Îl denigrau prin mulțime și aduceau contraargumente din Scriptură la Învățatura Sa. El știa că cei ce vor să aleagă Lumina o vor alege în pofida învățaturii fariseilor. De asemena, știa că Fariseii vor avea impact doar asupra celor care vor să rămână orbi și vor să fie înșelați. Fariseii sunt călăuze oarbe. Dar ele pot călăuzi DOAR alți orbi. Căci cineva care vede, nu s-ar lăsa călăuzit de un orb. Pe termen lung NU EXISTĂ VICTIME în relația dintre autoritate și mulțime. Da, poate pentru o vreme, se poate vorbi de neștiință din partea poporului, și într-o anumită măsură sunt victime. Dar acum venise Isus, LUMINA și a LUMINAT cu putere. După acest moment, nu mai putem vorbi de victime în mulțime! Oamenii sunt responsabili de alegerile lor în fața revelației. Cei care au vrut să aleagă Lumina și și-au lăsat ochii deschiși de ea, vor vedea că fariseii sunt călăuze oarbe și vor refuza să se lase călăuziți de ele. Dar cei care au respins Lumina pentru a rămâne orbi, se vor lăsa bucuroși călăuziți de niște călăuze oarbe care le confirmă că starea lor e bună și că nu e nevoie de schimbare și pocăință. Cuvintele lui Isus sunt inspirate de Scriptura Vechiului Testament și ne aduc aminte tot de Isaia:

- *Cei ce povățuiesc pe poporul acesta îl duc în rătăcire, și cei ce se lasă povățuiți de ei sunt pierduți. (Isaia 9:16)*

Isus este modelul echilibrului desăvârșit. El nu ignoră atacul neghinei prin Farisei. El rostește ucenicilor și mulțimii Adevărul vindecător. Dar apoi, lasă lucrurile să curgă. Lasă lucrurile în mâna Tatălui. Nu fuge în mulțime, nici după Farisei și nici după oamenii derutați de ei. Isus cunoaște căile Împărăției și sfera Sa de responsabilitate. Și El rămâne în LOCUL stabilit de Tatăl și nu Își depășește atribuțiunile. El Se dă o PILDĂ pentru ucenicii care aveau și ei să fie ispitiți să facă și treaba Duhului Sfânt. Căci Duhul va convinge lumea de vinovăția ei și nu Biserica! (vezi Ioan 16). Semănătorul aruncă Sămânța și SE OPREȘTE! LĂSAȚI-I – ne spune Isus. Nu vă pierdeți timpul cu polemici publice, cu strădania de a urmări traseul seminței și al neghinei în inima oamenilor! Nu vă pierdeți timpul în a încerca să vă dovediți dreptatea înaintea oamenilor. Aruncați SĂMÂNȚA și apoi LĂSAȚI-I!!!! Ce model minunat și echilibrat ne dă Isus.

În viața creștină există această permanentă dilemă legată de celălalt. Pe de o parte, ni se spune să trăim pentru ceilalți și să urmăm modelul iubirii lui Hristos. Ținta poruncii e iubirea. Să fim mereu preocupați pentru mântuirea aproapelui, pentru zidirea fraților și pentru aducerea la pocăință a celor din întuneric. Egoismul este condamnat. Dăruirea de sine, jertfirea de sine pentru binele semenului este lăudată. Dar pe de altă parte ni se spune că nu putem schimba pe celălalt, că nu e datoria noastră să îl schimbăm. Ni se atrage atenția că cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru aproapele nostru este să perseverăm în a ne schimba pe noi înșine. Există un pericol ca în preocuparea pentru semeni să ne defocalizăm de la propria schimbare. Plângem pentru spinii din inima fraților, dar nu mai vedem spinii din propria inimă. Cum se împacă cele două perspective? Unde este punctul de echilibru în raportarea la semenul nostru?

Întrebările sunt cu atât mai importante cu cât discutăm exemple concrete de slujire. Mă gândesc chiar la pasajul din Matei 15. Isus veghează mai întâi de toate asupra propriei Sale relații cu Domnul. Aceasta este prioritatea Sa. Dar întreprinde acțiuni concrete de slujire care-i vizează pe ceilalți. Un exemplu concret: Isus este mai întâi atent la reacția Sa față de farisei. El nu îi judecă, nu ripostează cu mânie, nu îi disprețuiește. El le oferă cu blândețe și dragoste contraargumente solide din Cuvântul lui Dumnezeu. El nu se lasă derutat de atacul celui rău manifestat prin Farisei, rămâne sub autoritatea Tatălui și continuă să rodească, să oglindească slava Tatălui. Dar APOI CHEAMĂ MULȚIMEA la SINE!, adică inițiază un act de slujire ce are în vedere slujirea celui alt. Deci Isus nu doar întrupează slava Tatălui printre oameni, dar ÎI ÎNVAȚĂ tainele Împărăției. Oferă din timpul lui pentru a-i învăța pe alții. Acesta este un act de slujire care face parte tot din întruparea Împărăției. Dar Isus e atent ca mai întâi să împlinescă Cuvântul în viața Lui și apoi să îi învețe pe alții să împlinescă. Aici este echilibru. Timpul pe care îl oferă altora este limitat. El Își oferă timp pentru propria Sa relația cu Domnul, și apoi oferă un timp celorlalți. Ne aducem aminte de pasajul din Ezra: Ezra și-a pus inima să adâncească și să împlinescă Legea Domnului și să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile. Deci cunosc, împlinesc și apoi învăț pe alții. Dacă schimb ordinea (învăț pe alții și

apoi împlinesc) greșesc. Dacă mă focalizez doar pe unul din elemente iarăși greșesc (adică, dacă doar împlinesc, sau dacă doar învăț). Iar când învăț pe celălalt mă opresc doar la nivelul de a arunca sămânța. Restul procesului îl las în mâna Duhului Sfânt. Nu este o rețetă, dar trebuie să existe acest echilibru. Prioritatea noastră trebuie să rămână propria rodire. Și din această rodire se va naște natural și actul de a-i învăța pe ceilalți, dar care va rămâne mereu pe locul doi.

Pasajul cu ce spurcă pe om nouă ne pare a fi destul de clar. Dar pentru vremea de atunci era o adevărată eliberare din minciunile tradiției. E adevărat că Vechiul Legământ stipula faptul că un om putea deveni necurat din pricina mâncărilor. Dar nu mâncarea în sine îl făcea necurat ci interdicția lui Dumnezeu de a nu consuma acele tipuri de mâncăruri. Când am studiat cartea Levitic, am dezbătut pe larg tema interdicțiilor alimentare din Vechiul Legământ și schimbările survenite în Noul Legământ (vezi comentariul pe Levitic 14). E important să medităm de ce ceea ce iese din gură spurcă pe om. Ce iese din gură iese din inimă, și din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Mântuitorul ne atrage atenția că în inima noastră SUNT toate DEJA, toate acestea. În firea pământescă avem tendințe păcătoase și în noi există POTENȚIAL orice tip de păcat. Dar este foarte interesant că noi nu suntem spurcați prin faptul că deținem toate aceste lucruri rele în adâncul nostru, ci devenim spurcați când ele se manifestă, când ce este potențial devine act. Nu răul din noi e problema, ci manifestarea acestui rău prin noi e adevărata problemă. Când răul se manifestă prin noi, ne facem vinovați înaintea Legii lui Dumnezeu, ne așază sub mânia divină, ne așază mai mult sub autoritatea Satanei, își pune amprenta asupra personalității noastre și își mărește puterea de manifestare în noi. Isus ne atrage din nou atenția asupra LĂUNTRULUI nostru. Lupta se duce în noi și nu în afara noastră. Răul din noi trebuie recunoscut. Și din această recunoaștere principala noastră preocupare va fi să veghem asupra propriei inimi ca răul din ea să nu ne amăgească și să ne înșele. Noi purtăm în noi înșine o bombă atomică a răului. Răul din noi are nevoie doar de contextele favorabile pentru a se manifesta. Cine spune: Eu niciodată nu aș putea face cutare rău sau: nu înțeleg cum cineva poate face un asemenea rău este încă un naiv și nu a privit cu discernământ și responsabilitate adâncimile propriei ființe. Vulnerabilitatea noastră înaintea atacurilor celui rău se datorează tocmai din cauză că RĂUL zace în adâncul ființei noastre. El nu trebuie să se lupte pentru a pătrunde în noi. El este DEJA în NOI! El se luptă doar să se manifeste prin noi, pentru a ne întina și pentru a-și mări autoritatea asupra noastră! De aici, și dependența zilnică și totală de Duhul Sfânt, de aici și scăldarea zilnică a inimii în Dumnezeu, în cunoașterea Lui. Fără această scăldare, inima o ia razna, inima se întoarce la vechile ei păcate, inima ne amăgește din nou! Fariseii au construit însă o teologie în care răul era în afara lor. De aici și preocuparea lor pentru lucrurile din afară, și neglijarea vasului dinlăuntru.

15:21-28 – Femeia Cananeancă

Cum am observat deja tema Neamurilor străbate întreaga Evanghelie. Punctul culminant al Evangheliei pare a fi chiar finalul ei, și anume marea Trimitere din Matei 28. Trimiterea este către TOATE Neamurile. Matei pregătește cititorul pentru cap.28. Și de aceea, în mod constant, introduce în narațiunea și tema Neamurilor.

De ce tocmai în acel moment al lucrării Isus decide să meargă în Tir și Sidon? Contextul din Matei ne sugerează că Isus avea în vedere formarea ucenicilor. Într-adevăr, și în cap.15 și în cap.16-18, Isus este centrat pe formarea ucenicilor. Deci Isus urmărea o nouă lecție pentru ucenici. Și El consideră că lecția de care ei aveau nevoie putea fi predată cel mai bine în Tir și Sidon și prin credința femeii canaanite.

În mod cert suntem uimiți și contrariați de comportamentul lui Isus față de femeia canaanită. În primă fază Isus nu-i spune nici un cuvânt. Chiar ucenicii intervin cumva în favoare ei (vezi 15:23). Apoi, Isus o refuză pe motiv că ea este dintre Neamuri și că El este trimis doar la oile lui Israel. Femeia insistă. Isus o refuză din nou folosind o afirmație chiar ofensatoare și asociind pe neamuri cu câinii. Femeia continuă să ceară izbăvirea. Și Isus o izbăvește și laudă credința ei! Deci, Isus vroia să o vindece. Deci primele Sale reacții sunt mai degrabă UN TEST pentru femeie și nu un răspuns final la cererea femeii. Isus deci se pare că alege să TESEZE credința femeii. Isus avea dreptul să testeze credința oamenilor. Isus era Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu a încercat credința lui Avraam poruncindu-i să facă un lucru pe care de fapt Dumnezeu nu vroia să îl facă. Și Iosif, într-un anumit context a testat autenticitatea câinței fraților lui și a jucat un rol care de fapt nu îl reprezenta. La fel și aici, se pare că Isus dă femeii un REFUZ care nu se dorea a fi un REFUZ. Femeia avea cunoștințe despre poporul evreu și Dumnezeuul evreilor. Ea avea cunoștințe și despre Isus. El auzise atât de promisiunea mesianică a Vechiului Testament cât și de minunile făcute de Isus. De aceea, îl numește pe Isus fiul lui David și îi cere să-i vindece fiica.

Dar dacă femeia a intrat în contact cu evreii știa și părerea acestora despre Neamuri. Evreii disprețuiau Neamurile și le considerau combustibil pentru iad. Evreii judecau Neamurile și le prezentau acestora că Dumnezeu este doar Dumnezeuul evreilor și că pentru Neamuri este doar un Dumnezeu al judecății și al pedepsei. Isus însă oglindea altceva. El transmitea un alt mesaj. Acest mesaj era transmis atât prin minunile Sale care erau oferite și Neamurilor, cât și prin vorbele și faptele Sale. Deci avem două mesaje opuse: un mesaj dat de revelație prin Isus (Dumnezeu este și un Dumnezeu al Neamurilor) și un mesaj dat de prejudecățile religioase și de teologia autorităților lui Israel (Dumnezeu este doar un Dumnezeu al evreilor). Femeia rezonază cu mesajul revelației. Dar Isus testează CREDINȚA ei. Și Isus se îmbracă în prima fază în hainele religiei excusiviste a fariseilor. Și înaintea femeii reacționează exact cum ar fi reacționat un fariseu subliniind clar că harul e doar pentru evreii și că neamurile sunt niște câini în comparație cu evreii care sunt adevărații copii ai lui Dumnezeu. Dar deși Isus se înfățișează femeii ca un evreu naționalist și șovin, femeia perseverează în a cere lui Isus vindecare. Și sunt două posibilități. Ea perseverează din disperare sau din credință. Isus confirmă că perseverența ei nu este cauzată doar de o disperare care o fac să accepte orice tip de umilință doar pentru a obține o vindecare. Isus laudă CREDINȚA ei. Și o laudă ca fiind MARE. Ce a crezut femeia? De ce credința ei este considerată a fi mare? Femeia a crezut că Isus a adus un har valabil și pentru Neamuri și nu doar pentru evrei. Ea a crezut că Dumnezeuul evreilor nu este, așa cum Îl prezentau evreii și Fariseii, doar un Dumnezeu al evreilor, ci a crezut că este și un Dumnezeu al

Neamurilor. Credința femeii a învins toată teologia falsă promovată cu putere de farisei în mijlocul poporului. Ca să ne dăm mai bine seama ce influență teribilă avea această teologie falsă a fariseilor în popor trebuie să citim Fapte cap.9-13. Chiar după înălțarea lui Isus, chiar după ce au primit mandatul Marii Trimiteri după înviere, apostolii înșiși erau reticenți în a merge la Neamuri, iar primirea darului duhului Sfânt de către Neamuri a fost o MARE surpriză pentru creștinii evrei de la Ierusalim! Dar înainte de înălțare, o femeie dintre Neamuri recunoaște că toată teologia Fariseilor era o minciună și crede că Mesia este trimis de Dumnezeu și pentru Neamuri. Dar nu doar atât, ea crede acest lucru CHIAR DACĂ Isus de trei ori se manifestă față de ea ca un fariseu, și acționează confirmând teologia fariseilor. Dar femeia nu poate să creadă că Isus NU VREA să o ajute. Ea crede că Isus nu poate fi AȘA. Ea crede că Isus o va ajuta, și de aceea perseverează așa de mult în cererea ei. Și ea nu are pretenție. Ea este smerită. Ea recunoaște că neamurile sunt ca niște câini, și că sunt departe de căile Domnului. Dar ea face apel la MILA lui Isus și nu la meritele ei. Ea nu are pretenția ca Neamurile să fie mântuite pe baza meritelor lor. Ea recunoaște falimentul Neamurilor. Dar crede că mila lui Dumnezeu este mai mare. De unde această credință teribilă a femeii care învinge toate prejudecățile așa de puternice ale vremii? Credința s-a născut pe baza REVELAȚIEI divine. Această revelație a fost manifestată de către Dumnezeu prin femeie prin mijloacele generale ale revelației care sunt active către orice ființă umană, și apoi prin revelația specială dată prin Isus. Iată că această revelație a fost MAI PUTERNICĂ decât toată teologia mincinoasă a Fariseilor, și a putut da naștere la o CREDINȚĂ așa de mare la o femeie dintre NEAMURI! Dacă revelația divină prin Isus a avut un așa mare impact în inima unei femei din zona Tirului și Sidonului, ea ar trebui să aibă un impact mai mare în inima tuturor oamenilor din Israel. Isus se pare că vrea să desființeze în inimile ucenicilor mitul victimei omului simplu aflat sub influența unor autorități religioase rătăcite. Revelația e mult mai mare. Ea poate ACTIVA o manifestare liberă și responsabilă a credinței. Dacă evreii din popor l-au respins pe Isus, nu este din cauză că influența fariseilor era prea mare asupra lor, ci pentru că ei AU VRUT să respingă LUMINA. Femeia canaanită este o dovadă incontestabilă al acestui adevăr. La această femeie a ajuns DOAR o adiere din mărturia și lumina lui Isus. Și cu toate acestea, această adiere a fost suficientă să spargă zidurile de întuneric ridicate în inima ei de proasta mărturie și reprezentare a lui Dumnezeu printre Neamuri de către necredinciosul Israel. Și această adiere a dat naștere unei mari credințe. Credința este MARE și strălucește, deoarece se naște pe baza unei mărturii mai mici și într-un context defavorabil. Credința e mare, deoarece ia testul la care este supusă de Isus însuși. Și cu siguranță credința îi este răsplătită, dar nu doar prin vindecarea fetei, ci mai ALES PRIN ÎNTĂRIREA CREDINȚEI. Cel mai de preț dar este CREDINȚA. Cea mai mare binecuvântare nu este rezolvarea problemelor pământești, ci ÎNTĂRIREA credinței. Fără TEST credința femeii s-ar fi întărit mai puțin. Testul are scopul să curățească, să dezvolte, să crească credința. De aceea, credința femeii nu este doar testată. Este testată pentru a fi întărită și răsplătită. Aceasta este inima lui Dumnezeu revelată și în Genesa 22. Dumnezeu Îl încearcă pe Avraam pentru a-l putea RĂSPĂLTI mai mult! Aceeași inima ne este revelată și în tabloul cu femeia canaanită. În prima fază a testului Dumnezeu poate părea rece și sadic. Dar nu este. El are dreptul să încerce

deoarece este Dumnezeu și El încearcă cu scopul măririi răsplătirii. Iar răsplătirea și credința nu POT fi mărite fără teste.

Credința femeii canaanite va judeca pe toți aceia care L-au respins pe Dumnezeu din pricina proastei mărturii a Bisericii sau a reprezentanților lui Dumnezeu. Un om onest, în fața revelației, va spune ca femeia canaanită: Dumnezeu nu poate fi așa. Dar cel care nu Îl vrea pe Dumnezeu va considera proasta mărturie a Bisericii ca o scuză binevenită pentru a nu se apropia de Domnul.

Când Dumnezeu ne testează El pare să ACȚIONEZE în SENS OPUS adevărurile pe care ni le-a revelat despre El. Fie acționează El ÎNSUȘI în acest sens opus (vezi Gen.22 sau chiar comportamentul inițial al lui Isus față de femeia canaanită), fie îngăduie ca evenimentele din viața noastră să meargă într-un sens (aparent) opus promisiunilor Sale și caracterului Său (vezi cursul vieții lui David după ce primește promisiunea că va fi împărat peste Israel). Credința crește atunci când ne ancorăm în revelația divină ÎN POFINDA evidențelor vizibile care par să o contrazică în mod EVIDENT. Dar cu siguranță că TESTUL cel mai mare este nu atunci când evenimentele din viața noastră ne tulbură credința (vezi cartea Iov sau Ps.89), ci când Însuși Dumnezeu ACȚIONEAZĂ în primă fază în sens opus cu ceea ce tot El ne-a revelat despre Sine (ca în Gen.22 și ca în cazul femeii canaanite). Iată de ce CREDINȚA femeii este lăudată ca fiind MARE!!! Dumnezeu are pretenția să ne încredem TOTAL în ceea ce ne-a revelat El Însuși despre Sine. El are pretenția să păstrăm ceea ce El ne-a revelat despre caracterul Său, chiar dacă El Însuși ar ACȚIONA (sau ar părea că acționează) în sens opus revelației primite!

Credința femeii canaanite ne aduce aminte de văduva din Sarepta (din zona Tirului și Sidonului!) și proorocul Ilie. Ilie nu a fost trimis la nici una din văduvele lui Israel, ci la văduva din Sarepta. Aceasta l-a adăpostit la ea riscându-și viața. Acolo Ilie a înmulțit făina și undelelemnul pentru o perioadă mare de timp și acolo a înviat pe fiul văduvei. Credința femeii dintre Neamuri eclipsa și condamna necredința din Israel. Așa se întâmplă și cu femeia canaanită. Și acum printre israeliți proorocea Unul mai mare ca Ilie.

15:29-39 – A doua înmulțire a pâinilor

Observ că în această secțiune autorul ține să sublinieze de mai multe ori că Isus continua să facă o mulțime de minuni în Israel:

1. *Și n-a făcut multe minuni în locul acela din pricina **necredinței lor**. (13:58)*
2. *Isus a văzut o gloată mare, **i s-a făcut milă de ea** și a vindecat pe cei bolnavi. (14:14)*
3. *Oamenii din locul acela, care cunoșteau pe Isus, au trimis să dea de știre în toate împrejurimile, și au adus la El pe toți bolnavii. Bolnavii îl rugau să **le dea voie numai să se atingă de poala hainei Lui. Și toți câți s-au atins, s-au vindecat.** (14:35-36)*

4. *Isus tămăduiește pe fiica femeii canaanite: faceți-se după credința ta! (15:28)*
5. *Atunci au venit la El multe noroade, având cu ele șchiopi, orbi, muți, ciungi și mulți alți bolnavi. I-au pus **la picioarele Lui** și El I-a tămăduit. Așa că **noroadele se mirau** când au văzut că muții vorbesc, ciungii se însănătoșează, șchiopii umblă și orbii văd; **și slăveau pe Dumnezeu lui Israel.** (15:30)*

Isus continua să facă minuni. El vindeca orice neputință și boală din norod. El arată că are puterea restaurării TRUPULUI uman și al creației. Și într-adevăr, degradarea trupului și nu a creației a fost cea mai gravă consecință a neascultării omului în Eden. Isus arăta în lumina Vechiului Testament cu claritate că El este Mesia care a venit să instaureze Împărăția mesianică pe pământ. Minunile erau însoțite de un mesaj al chemării la o pocăință sinceră față de Dumnezeu lui Israel. Se pare că Isus nu s-a oprit din a face vindecări până în grădina Ghetsimani când face ultima vindecare prin lipirea urechii soldatului atacat de Petru. A fost o ploaie cu vindecări unică în istoria omenirii. Ilie și Elisei au făcut câteva vindecări prefigurându-l pe Mesia. Dar Isus a adus o ploaie de vindecări. Și oriunde umbla vindeca pe TOȚI bolnavii care veneau la El ca să fie vindecați. În această secțiune (13b-18), Matei ne repetă până acum de cinci ori că Isus face vindecări. Dar nu este doar o simplă repetiție. Ci de fiecare dată, Matei insistă pe un alt aspect al vindecării. Astfel, avem 5 idei despre vindecare:

- 1) În pofida milei și puterii nelimitate a lui Isus, necredința poate împiedica vindecarea.
- 2) Vindecarea își are sursa în MILA lui Isus și nu în meritele celor bolnavi.
- 3) Disponibilitatea lui Isus de a vindeca este totală: TOȚI care s-au atins de poala hainei Lui au fost vindecați.
- 4) Isus vindecă și pe cei dintre Neamuri. CREDINȚA este singura condiție pe care Isus o cere pentru a opera vindecarea, nu etnia, nu apartenența religioasă, nu meritele, nimic din toate acestea, ci doar CREDINȚA. Oricine are CREDINȚĂ este vindecat.
- 5) Poporul se miră și slăvește pe Isus din pricina minunilor.

Mirarea poporului arată că ei nu credeau în divinitatea lui Isus. Doar ucenicii de-abia întrezăriseră aspectul divin al identității lui Isus (14:33). În 14:30 ni se spune că bolnavii au fost puși la picioarele Lui. Această expresie are un ecou profund mesianic (compară Ps.8:5-6, Ps.110:1, 1 Cor.15:24-28, Efeseni 1:20-23, Filipeni 2:9-11, Evrei 2:5-9). Vom dezvolta cu altă ocazie semnificația acestui măreț concept mesianic. Acum doar îi semnalăm prezența. Aspectul ÎNCHINĂRII înaintea lui Isus mai apare în această secțiune în 14:33 și 15:25.

Isus provoacă din nou credința ucenicilor. De această dată nu ucenicii iau inițiativa cu privire la hrănirea mulțimilor, ci Isus. Ni se confirmă că Isus nu era prea preocupat de cele

spirituale și uita pe cele pământești. Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu era preocupat de ființa UMANĂ în totalitatea ei. Aspectul FIZIC, nevoile biologice, nevoile legate de lumea aceasta nu sunt uitate, neglijate sau minimalizate de un Dumnezeu care a venit să aducă mântuire sufletului. Isus nu a venit să mântuiască doar sufletul, ci și trupul OMULUI. El a venit să mântuiască pe om în integralitatea ființei sale. El își arată mila și preocuparea față de nevoile pământești ale ființei umane. TOATE vindecările ne arată această preocupare a lui Isus. Iar inițiativa Sa din 15:32 ne confirmă grija Sa față de nevoile biologice ale omului. Ne aducem aminte cu siguranță de predica de pe munte și de cuvintele lui Isus: ”Tatăl vostru ȘTIE că aveți trebuință de ele...cu atât mai mult va avea grijă de voi, puțini credincioșilor.” Ucenicii aveau nevoie să vadă cum Isus ia inițiativa. Dacă în contextul primei minuni ei se mai puteau gândi că totuși lui Isus i-a scăpat puțin aspectul fizic al nevoilor umane, acum nu mai puteau gândi așa ceva. La prima minune ei semnalaseră problema. E adevărat că Isus a rezolvat problema printr-o minune, dar a rezolvat-o DUPĂ ce i-a fost semnalată de ucenici. Dar acum, Isus este Cel care semnalează problema. El este Cel care mărturisește ucenicilor că ÎI ESTE MILĂ de norod și că nu vrea să le dea drumul flămânzi. Dar Isus nu spune aceste lucruri ucenicilor pentru că avea nevoie de ajutorul lor. Isus putea să îi hrănească pur și simplu. Dar El este focalizat pe formarea credinței ucenicilor. Și le provoacă credința. Nu trecuseră decât câteva zile de la prima înmulțire a pâinilor. Contextul era aproape identic. Și ei tocmai asistaseră la o mulțime de vindecări. Manifestarea puterii lui Isus era proaspătă în memoria lor și, repet, nu mai era vorba de o minune nouă. Isus mai înmulțise pâinile odată. Îi mai provocase odată. Și acum erau după minunea cu umblarea pe ape care reprezintă un apogeu al minunilor lui Isus, în urma căreia ei s-au închinat și au declarat divinitatea lui Isus. Ucenicii aveau toate lucrurile de partea lor, pentru a răspunde provocării și să răspundă: ***Noi nu putem, dar Tu poți! Înmulțește pâinile și noi le vom da de la Tine mulțimii!*** Acest răspuns al credinței Îl aștepta Isus.

Și ucenicii reacționează ca prima dată. Ei se centrează pe ei înșiși, pe ce pot face ei ca să rezolve problema, rămân dominați de vizibil. Ei sunt încă ancorați în ei înșiși și dominați de vizibil. Ce descurajantă trebuie să fi fost pentru Isus reacția lor. Între 14:17 și 15:34 se întâmplaseră atâtea: înmulțirea pâinilor, umblarea pe ape, discuția cu Fariseii, călătoria în Tir și Sidon, o mulțime de noi vindecări. Dar ucenicii nu par a fi progresat deloc. Ce se întâmplase cu rodul din 14:33? A fost unul autentic? A fost doar o reacție de momente? De ce nu au perseverat și crescut ucenicii în credință? De ce au regresat față de momentul din 14:33? Doar au stat lângă Isus și au asistat la noi revelații și manifestări ale puterii Sale?

Reacția ucenicilor ne arată cât de multe stânci și pietre erau în pământul inimii lor, cât de mare este bătălia spirituală care se dă împotriva creșterii credinței noastre în Hristos, cât de mare era influența teologiei false a Fariseilor. Oare atacul fariseilor din 15a să îi fi derutat atât de mult pe ucenici? Tot ce este posibil. Dar alături de impactul acestui atac, trebuie să avem în vedere inima omului alipită de țărână și robită de vizibil. Dacă ucenicii, în spiritul vremii, o viață întregă și-au procurat PÂINEA bazându-se pe eforturile lor și nevăzând și necrezând că ea vine din mâna unui Dumnezeu nevăzut și atotputernic care poartă de grijă, era dificil ca acum să

schimbe deodată macazul, chiar în urma unei minuni așa de mari. Cu siguranță că este în joc și variabila manifestării libere a credinței. Credința femeii canaanite ne arată că credința poate crește repede și dacă are la dispoziție mai puține semne și mai puține manifestări ale revelației. Deci dincolo de pământul inimii ucenicilor e vorba și de o tainică disponibilitate a inimii de a te smeri și de a crede orice manifestare a revelației divine. Ucenicii erau mai degrabă spectatori ai manifestării puterii lui Isus. Ei nu se lăsau pătrunși și preschimbați de ea. Ei nu răspund CONSTANT cu credință autentică la minunile lui Isus. De aceea, acestea nu aduceau mult rod în inima lor.

Dar Isus nici nu disperă, nici nu pare a fi profund dezamăgit, nici nu se mânie, nici nu își pierde speranța cu privire la ucenici. El se apleacă spre pâini și mai face o minune în văzul ucenicilor! El este marele Semănător care continuă să arunce sămânța! Și în cele din urmă stau și mă întreb: care a fost adevărată cheie a transformării pescarilor în apostoli? A fost credința lor în Isus, sau mai degrabă credința lui Isus în ei? Noi Îl iubim pe Dumnezeu doar pentru că El ne-a iubit mai întâi. Noi nu putem decât să primim dragostea Lui și să o transmitem înapoi către El. Oare nu acest lucru face și un copil față de părintele său? Ucenicii au crezut în Isus până la urmă. Dar mai întâi Isus a fost pentru ei acel AGAPE care crede totul, care nădăjduiește totul...Isus, în dragostea Sa nemărginită pentru ucenici, a sperat până la capăt că ei vor primi Cuvântul care poate să îi transforme din pescari în ucenici. Aceasta a fost adevărata temelie a transformării ucenicilor. Căci dacă Isus nu ar fi crezut în ei, cu siguranță că nici ei nu ar mai fi ajuns să creadă în Isus. Atunci când vrem să facem ucenici, trebuie să urmăm exemplul lui Isus. Dintre cei pe care Domnul i-a așezat lângă noi să ne focalizăm pe cei cu o disponibilitate mai mare și să aruncăm asupra lor Sămânța Cuvântului fără încetare, crezând totul, nădăjduind totul, suferind totul. Doar pe acest drum vom putea ca și Isus, după ani de trudă, să începem să culegem rodul.

Ucenicii sunt de fapt oglinda sufletului nostru. În procesul anevoios al creșterii credinței lor În Isus ne regăsim fiecare dintre noi. Noi nu suntem nici pe departe mai treji decât erau ei. Noi nu trebuie să confundăm credința noastră în Isus cu o acceptare intelectuală a divinității Sale, Credința înseamnă o ancorare totală și profundă a NĂDEJDII sufletului DOAR în Hristos. Și la fel ca la ei, cât de greu crește ÎNCREDEREA noastră în Hristos! Dar oare de ce durează așa de mult acest proces? Îl putem grăbi cumva? Și da, și nu. De ce credința în Hristos s-a zămislit așa de greu în inimile ucenicilor? Ce vrea să ne transmită Duhul Sfânt prin revelarea acestui drum anevoios al maturizării ucenicilor? În primul rând vrea să ne transmită adevărul despre noi înșine, despre ființa umană în general. De la Adam moștenim un pământ al inimii plin de spini și de măcăci, plin de moarte. Ne naștem cu acest pământ. Ne naștem morți în păcat. În inima noastră ZACE până în străfunduri îndumnezeirea, îndoiala față de Dumnezeu (injectată de Lucifer încă din Eden), robia față de vizibil, încrederea în noi înșine, orice formă de păcat. Un egocentrism feroce, o mare de neleguire, și o furie teribilă a poftelor păcatelor. Răutatea pământului moștenit de inima noastră este amplificată de păcatele strămoșilor noștri. Apoi, păcatele făcute de noi în această lume, mai ales acele păcate făcute DELIBERAT când era o posibilitatea reală să ne abținem sau să facem binele, și mai ales momentele când am respins

primele chemări ale Creatorului către noi, momentele când am răstignit lumina revelației amplifică și mai mult împietrirea din inima noastră. De asemenea minciunile și spiritul veacului în care trăim umplu zilnic inima noastră cu tone de minciuni, de prejudecăți, de tradiții false etc. Și când ne întoarcem la Domnul, în acest pământ plin de pietre și de spini, se naște doar o firavă credință în Hristos. Dar credința noastră e încă plină de noi înșine și ancorată în vizibil, și în multe minciuni. Și urmează, ca la ucenici, drumul anevoios al curățirii și creșterii credinței în Hristos. Din pricina naturii pământului procesul va dura și va fi anevoios. Nu există transformări peste noapte din pescar în apostol. Chiar Pavel, a cărui creștere a fost scurtată din pricina revelațiilor primite de sus, a fost format cel puțin 12 ani după convertire înainte să fie trimis efectiv în lucrare. Dar în proces mai intervine ceva: lupta spirituală, atacurile necurmte ale celui rău care se va lupta zi și noapte fără milă să nu creștem în credință. Chiar și fără lupta spirituală procesul ar dura mult. Dar și cu lupta spirituală și cu tulburările aduse de cel rău, va dura și mai mult. Prin formarea ucenicilor Duhul ne arată într-un fel normalitatea unui proces al creșterii credinței. Din pricina a ceea ce suntem și din pricina războiului spiritual procesul formării oricărui credincios va fi unul anevoios, plin de greșeli, cu multe ezitări, cu mulți pași înapoi. Și din acest proces nu va străluci NICIODATĂ ucenicul, ci răbdarea, harul și perseverența ÎNVĂȚĂTORULUI. Când privesc la procesul formării mele până la această vârstă, nu văd decât harul lui Dumnezeu, răbdarea Sa fără margini, perseverența Sa, credința Sa în mine. Când privesc la mine: O, câte greșeli, câtă împietrire, câtă ne credință, ce greu am învățat lecțiile credinței, de câte ori a trebuit să repete Domnul minunea sau lecția ca să încep să înțeleg! A fost și răspunsul credinței mele e adevărat, dar acesta a fost după atâtea greșeli iertate și după atâta insistență din partea harului divin. Da, ucenicii și ei au rămas lângă Isus și până la urmă credința lor s-a maturizat. Cu toate acestea, când citim Evangheliile, nu suntem uimiți de cât de buni ucenici au fost, ci cât de mare a fost harul, răbdare și perseverența lui Isus ca ÎNVĂȚĂTOR, din procesul formării lor, deși au participat și ei prin disponibilitatea lor, nu strălucesc ei, ci învățătorul lor. Răspunsul lor e prea mic în comparație cu tonele de har și minuni și răbdare din Partea lui Isus ca să strălucească ÎN SINE. În procesul formării lor strălucește ISUS, și prin Isus, strălucește apoi și răspunsul credinței lor, dar strălucește spre slava lui Dumnezeu, și în contextul harului fără margini revărsat peste ei. Pe cruce strălucește și credința tâlharului care s-a pocăit, este adevărat. Dar mai întâi strălucește Isus și harul Său. În această strălucire apare și strălucirea credinței tâlharului care nu poate străluci în sine și care nu face decât să amplifice strălucirea lui Isus. Așa e și cu puținul nostru DA din procesul formării, și atunci mă liniștesc. Mi-am dorit de la început să fiu un ucenic bun, un ucenic model, dar când privesc înapoi mi-e rușine, și mă regăsesc atât de mult în ucenici. Mi-aș fi dori să învăț din prima, de la început, fără greșală. Dar oare era posibil? Oare, atunci cine ar fi strălucit? Biblia anunță că toți oamenii s-au abătut și nu este nici unul care să caute pe Domnul. Nu caut să îmi găsesc scuză pentru greșelile făcute în procesul formării. Sunt vinovat pentru ele și mă căiesc. Dar Domnul prevestise dinainte cine sunt eu și ce voi alege... Eșecul meu în a fi un ucenic fără greșală nu face decât să confirme Scriptura și să arate cât de adevărat este diagnosticul pus de Scriptură asupra ființei mele. Și mă bucur că procesul formării este așa la toți oamenii, căci altfel ne-am fi mândrit. Cine este onest, când

privește la formarea sa, vede în primul rând necredința și încăpățânarea sa în contrast cu răbdarea și insistența harului care ne-a ridicat și ne-a purtat din nou și din nou. Și așa va fi până la sfârșit. Nu va veni niciodată de la sine. Nu va curge niciodată. Isus, în ultimul capitol al Evangheliei după Ioan îl anunță pe Petru de martirajul său, spunându-i: *Adevărat, adevărat îți spun că atunci când erai mai tânăr singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge și te va duce UNDE NU VE VOI.* (Ioan 21:18). Chiar la bătrânețe, după atâția ani de umblare cu Isus, apostolul Petru nu avea să alerge către martiraj. Voia lui avea să fie alta. În el însuși avea să regăsească o împotrivire teribilă înaintea crucii. Dar același har care l-a purtat și convins până în ultima zi avea să îl poarte și în ultima zi și să îl ajute să renunțe la voia sa, și să facă voia lui Hristos. Firea pământească din noi se va împotrivi și va urla împotriva voii lui Dumnezeu până în ultima zi. Harul va fi cel care va putea învinge în fiecare zi încăpățânata și necredincioasa noastră inimă. Și știm cu toții cum este redată în cartea *Quo Vadis Domine* decizia lui Petru de a accepta crucificarea. Chiar dacă este imaginație și chiar dacă nu s-a întâmplat așa în faptă, în mod cert s-a întâmplat așa în inima lui Petru și așa s-a împlinit cuvântul din Ioan 21:18 care anunța că Altceineva îl va trimite unde el nu va voi. Imboldul din Petru a fost să ocolească crucea. Dar Isus este cel care s-a luptat cu împotrivirea inimii Sale și în ultima zi, și același har divin a topit din nou încăpățânarea și revolta din inima pietroasă a lui Petru, și a biruit. Așa va fi și cu noi. Va străluci harul care ne convinge și nu cât de sânghinosi suntem noi ca ucenici. Aceasta e normalitatea. El ne va purta până la capăt, și niciodată, nici o zi, și nici măcar o secundă nu vom purta noi harul divin. Procesul e gândit așa de Domnul ca să nu ne putem mândri și ca să rămânem smeriți și mereu dependenți de el. De aceea nici noi să nu îl dorim altfel, și nici să nu îl așteptăm altfel. Dacă așteptăm acel de la sine, acel "CURGE", să știm că nu va veni niciodată, și slavă Domnului că nu va veni, căci dacă ar veni în secunda doi ne-am mândri! Slavă Domnului că harul ne va împinge acolo unde noi NU VOM VOI până în ultima secundă. Pe de altă parte, deși e spre binele nostru, dinamica acestui proces e grea, e chinuitoare. Chinul nu constă în durere, în smerenie, în dependență. Chinul și trauma constau în faptul că nu Îl putem iubi cu TOATĂ ființa noastră și fără griji și de la SINE, așa cum ar fi normal, pe Mirele nostru. Și acest chin ne face să suspinăm. Ceva din noi strigă că Mirele merită mai mult, și că e normal ca TOATĂ ființa noastră să Îl iubească doar pe El. Și e traumatizant ca mereu ceva consistent din tine să își dorească infidelitatea față de Mirele pe care îl iubești sincer atât de mult. Și această zbatere a sufletului ne face să suspinăm și ne face și ea să strigăm mai cu foc: *Vino, Domne Isuse!* Nu eliberarea de prigoană, de durere, de atacurile vrăjmașului va fi adevărata eliberare. Căci prin puterea Lui ne deprindem să biruim orice suferință și să o considerăm o imensă onoare. Adevărata eliberare va fi aceea de noi înșine, de firea noastră pământească, de păcat, de necredință, de infidelitate, de resturile din ascultarea noastră de Domnul, Și, Doamne, cum va fi acea zi, când vom fi preschimbați într-o clipită și când te vom iubi cu toată ființa noastră, cu maximă libertate și fără grijă, și fără teama că iubirea noastră ar putea fi infectată de mândrie sau de vreo motivație păcătoasă? Oare, cum va fi ca TOT ce este în NOI să ne ÎNDEMNE să Te iubim mai mult? Oare cum va fi când slava trupului pe care îl vom primi, o slavă mai mare ca a trupului lui Adam din Eden, ne va purta spre Tine și

doar spre Tine? Cum va fi când în noi vom descoperi o forță mai mare ca a firii pământești, care ne va inunda întreaga ființă și ne va îndrepta doar spre Tine? Când toate gândurile noastre, toată imaginația noastră, toată memoria noastră, toată logica noastră, toată creativitatea noastră, toate emoțiile noastre, toate sentimentele noastre, toate reacțiile biologice ale noului trup, toate atitudinile și motivațiile noastre, tot ce va fi în lăuntrul nostru și tot ce va fi în afara noastră va fi orientat DOAR spre Tine? Vino, Doamne Isuse! Dar până atunci ai milă și azi de mine păcătosul și poartă-mă și azi, învinge-mă și azi, biruiește-mă și astăzi, îndeamnă-mă și astăzi spre locurile în care nu voiesc să mă duc!

16:1-12 – Aluatul Fariseilor

Observăm același tipar: după minunea cu pâinile urmează o obiecție a Fariseilor. După prima minune au venit niște cărturari și Farisei de la Ierusalim. Obiecția a fost formulată împotriva ucenicilor. Acum este o delegație formată din Farisei și Saduchei. Este foarte ciudat ca Fariseii și Saduchei să fie împreună. Erau din partide rivale, cu teologii diferite. Dar iată că cele două partide religioase se unesc din pricina lui Isus. V.5 ne-ar sugera că ucenicii nu erau de față când a venit această delegație la Isus. De data aceasta atacul pare a fi orientat în primul rând asupra lui Isus. Versetul 16:1 confirmă acest lucru: ei s-au apropiat de Isus ca să-l ispitească. În ce consta ispita sau testul? Cu un tablou similar ne-am întâlnit în cap.12:38, când niște cărturari au cerut lui Isus un semn. Răspunsul lui Isus a fost aproape identic: *un neam viclean și preacurvar cere un semn, dar nu i se va da alt semn decât semnul proorocului Iona*. Atunci am interpretat că e posibil ca ei să fi cerut ca semn izbăvirea de sub romani și înălțarea lui Israel ca națiune.

Acum ei cer un semn din CER. Mesajul e similar: semnele pe care le-ai făcut până acum NU SUNT CONVINGĂTOARE! Fă un semn adevărat! Arată-ne un semn din CER! În mod cert ei nu erau căutători sinceri de Dumnezeu. Dacă ar fi fost ar fi căzut până acum la pământ în fața semnelor minunate făcute de Isus. Cum poți în fața unor semne și minuni atât de multe și atât de mari și atât de ancorate în profețiile mesianice din Vechiul Testament, să vii să ceri la comandă un semn din cer? Ei căutau din nou nod în papură lui Isus, cum s-ar spune. Ce însemna pentru ei un semn din cer? Oare să aibă în vedere un semn ca cel făcut de Iosua când a oprit soarele pe cer? Se gândeau ei că Isus nu va putea face un astfel de semn și ar putea folosi această incapacitate a lui Isus de a le arăta un semn din cer ca un contraargument împotriva Lui? Și dacă au cerut un astfel de semn, Isus nu putea să îl facă? Și de ce nu l-a făcut?

Isus rămâne sub autoritatea Tatălui. Isus nu făcea decât semnele pe care Tatăl i le porunca să le facă. Și după porunca Tatălui El făcea minuni acolo unde era o manifestare sinceră a credinței. Fariseii erau însă plini de ipocrizie. Ei se arătau căutători sinceri dar de fapt nu căutau decât să găsească ceva împotriva lui Isus. Ei au călcat în picioare toate semnele făcute de Isus până atunci dar pozau în căutători ai adevărului care au nevoie de noi argumente, mai bune! Poate era tentat pentru Isus să le arate chiar un semn din cer. Căci există tendința să închizi gura celor care te contestă. Dar dacă ar fi răspuns provocării, Isus ar fi ieșit de sub autoritatea

Tatălui. Exact acest lucru îl urmărea Satan: fie Isus să Își părăsească blândețea și să răbufnească, fie să facă din reacție o minune fără a primi aprobarea Tatălui și fără a respecta voia Tatălui care specificase clar: revelațiile sunt doar pentru prunci, iar cei mândri vor avea parte de ascunderea acestor revelații. Isus nici nu Se mânie și nici nu face un semn la comanda oamenilor. Isus le oferă totuși un răspuns în care la demonstrează FĂȚĂRNICIA și IPOCRIZIA, și apoi îi aduce la CE ESTE SCRIS. Isus le va da doar semnele poruncite de Tatăl și anunțate în Vechiul Testament. Și cel mai mare semn, și cel mai greu de împlinit era semnul proorocului Iona, și anume: moartea lui Mesia urmată de o înviere într-un trup proslăvit care să nu mai cunoască putrezirea. Acesta era marele și ultimul semn anunțat de Scripturi. Și Isus avea să le dea acest SEMN la vremea potrivită. Căci acest semn era marele semn al lui Mesia și nu un semn arătat din cer. Isus nu le dă aceste răspunsuri și apoi ÎI LASĂ și pleacă de acolo. Isus nu stă la discuții interminabile cu Fariseii. Isus are un discernământ minunat. El vede lipsa lor de sinceritate. Le oferă câteva răspunsuri și pleacă. Îi caută pe ucenici. Ei erau acum ținta lucrării Lui. El nu Se lasă defocalizat de la această lucrare. El evită o polemică interminabilă cu fariseii. El se focalizează asupra ucenicilor. Lor le oferă mai mult timp. Isus le cere ucenicilor să ÎI LASE pe Farisei în 15:14, iar acum El Însuși împlinește ce a cerut altora și ÎI LASĂ pe Farisei.

Isus nu îi ignoră total și le dă un răspuns al harului. Pentru mântuirea lor răspunsul lui Isus a fost mai benefic decât dacă ar fi făcut un semn din cer. Căci problema lor nu era lipsa de semne convingătoare, ci inima lor preacurvară care nu vroia să se pocăiască, Isus nu le face un semn la comandă, în schimb le dă un semn și mai mare: El le descoperă gândurile ascunse ale inimii și le oglindește demnitatea și dreptatea lui Dumnezeu care nu se lasă impresionat de teatrul ieftin jucat de niște ipocriți. Farisei aveau mai mare nevoie de un răspuns negativ decât de un semn din cer făcut la comandă. Fariseii și Saducheii aleseseră oricum să nu se pocăiască și să nu îl recunoască pe Isus. Și ținta lor era să caute cu orice preț ceva împotriva lui Isus pentru a-l putea contesta. După prima minune cu pâinile au contestat PROCEDURA: pâinea a fost împărțită de mâinile nespălate ale ucenicilor. Isus le-a răspuns. Ei însă nu s-au pocăit, ci au căutat un alt nod în papură. După a doua minune cu pâinile, ei au găsit altceva de obiectat. Semnul era pământesc și nu era din cer. Moise dăduse pâine DIN CER norodului (vezi Ioan 6:31 Ps.78:23-24), pe când Isus le dăduse de pe pământ. E adevărat că la fel ca în cele spuse de ps.78:23-24 au mâncat TOȚI și TOȚI S-au săturat (vezi 15:37, 14:20). Dar nu le dăduse pâinea DIN CER. Deci nu putea fi El acel prooroc ca Moise! Trebuie să observăm că Fariseii erau foarte inteligenți. Ei căutau cu adevărat nod în papură. Ei au observat că toate semnele lui Isus operau pe pământ. Însă unele semne făcute de cei care-l prefigurau pe Mesia au operat și pe cer. Este celebru pasajul din Isaia 7 care precizează că Dumnezeu lui Israel poate face prin trimișii Săi atât semne pe pământ cât și semne în cer (Isaia 7:10-11). Și mana venise din cer, Moise adusese întuneric peste Egipt și lumina era doar în Gosen, Iosua oprise soarele pe cer, Ilie oprise ploaia din cer și adusese apoi foc din cer. Ei au observat BINE că Isus nu făcuse nici un semn pe cer, legat de cer. Acum, toți acești prooroci vechi-testamentari ÎL PREFIGURAU pe Mesia. Mesia nu trebuie să fie identic ca ei. Mesia nu putea fi identic ca ei. Însă Mesia trebuie să fie MAI MARE ca ei. Și prin ei se arătaseră și semne din cer. Isus, e adevărat că făcuse mai multe vindecări ca toți ceilalți la un loc.

Dar în afară de vindecări și exorcizări mai putea face ALTCEVA? Acum mai făcuse și altceva: înmulțise de două ori pâinile. Se auzea că mai potolise furtună și că chiar umblase pe mare. Dar totuși nu arătase nici un semn din cer. Cum putea fi El mai mare ca Moise, Iosua sau Ilie de vreme ce aceștia făcuseră semne nu doar jos pe pământ, ci și sus în cer? Și într-adevăr, de ce Isus nu a făcut și un semn legat de CER? Nu să îl facă la cererea fariseilor dar să îl facă pentru a arăta MAI CLAR că are putere mai mare ca Moise, Ilie și Iosua la un loc? De ce Tatăl nu i-a poruncit să facă și un semn pe cer? Iată câteva răspunsuri:

- Isus era CERUL coborât pe pământ. Mana venea din CER de la Dumnezeu. Dar acum pentru că El era Dumnezeu, pâinea venea de la El și nu din cer, căci Cerul coborâse pe pământ. Nu era nevoie de semne din CER căci deja CERUL era printre ei. ISUS era SURSA tuturor minunilor!
- Isus își focalizează minunile asupra sufletului și trupului UMAN. El le atrage atenția că aici e marea bătălie. Decăderea creației a avut loc din pricina decăderii omului. Creația oricum ascultă de Creator. Marea problemă este în restaurarea ființei umane. Restaurarea creației nu putea începe decât cu restaurarea ființei umane. La fel cum decăderea omului a precedat și cauzat decăderea creației, la fel acum restaurarea omului trebuia să cauzeze și să precedeze restaurarea creației. De aceea, Isus insistă pe vindecări și exorcizări și mai presus decât acestea pe proclamarea Evangheliei care cheamă la pocăință. Restaurarea creației avea să fie cauzată de pocăința lui Israel. Israel dorea o restaurare a creației fără pocăință. Isus le atarge atenția că restaurarea Împărăției trebuie să înceapă cu restaurarea Regelui (fiii lui Adam, regele de altădată). Isus nu poate trece mai departe la restaurarea creației până când nu finalizează restaurarea ființei umane. Romani 8 și 1 Cor 15 ne arată ordinea restaurării: Isus înviază din morți și răscumpără trupul Său uman, apoi noi vom învia din morți cu trupuri de slavă și de-abia APOI va avea loc răscumpărarea creației!!! Dacă în Genesa este creată mai întâi Împărăția (în primele 5 zile) și de-abia după este creat Regele (în ziua a 6-a), în contextul răscumpărării ORDINEA este diferită: întâi este răscumpărat Regele (omul) și apoi Împărăția (creația). Deci semnele legate de restaurarea ființei umane sunt MAI MARI și mai IMPORTANTE decât semnele legate de creație și de cer!
- Scriptura anunța nu doar asemănările dintre Mesia și cei ce îl prefigurau dar și diferențele dintre El și aceștia. Isus trebuie să semene cu ei dar simultan să fie diferit de ei. SEMNUL DISTINCTIV al lui Mesia era moartea Sa pentru păcatele lumii și învierea Sa în trup de slavă la dreapta Tatălui! (vezi Ps.2, Ps.16, Ps.110, Daniel 9, Isaia 53 etc.) acesta și nu altul era MARELE SEMN al lui Mesia. Nu un semn din cer l-ar fi autentificat ca Mesia, ci acest SEMN mult mai mare. Isus dovedește că este mai mare ca toți ceilalți profeți nu atât prin minuni mai mari cât mai ales prin moartea și învierea Sa! Iată de ce Isus tot îi îndreaptă pe cărturari către semnul lui Iona. Acesta

era marele și ultimul semn care confirma că un Om este Mesia. Nici unul din sfinții din vechime nu au învins moartea, nu au înviat în trup de slavă și au fost înălțați în trup la dreapta Tatălui.

Isus nu răspunde cererii celor ce caută nod în papură. Chiar dacă ar fi făcut un semn din cer, ei ar fi găsit o altă obiecție și tot așa la nesfârșit. Oare nu așa a fost până acum? Ei au venit tot timpul cu o obiecție. Isus le-a închis gura de fiecare dată, dar ei au venit mereu cu o altă obiecție. Iată obiecțiile aduse până acum:

1. Iartă păcatele oamenilor!
2. Ucenicii Lui nu postesc!
3. Scoate dracii cu Belzebul!
4. Ucenicii lui mânâncă spice în ziua Sabatului!
5. Din nou scoate draci cu Belzebul!
6. Face minuni în ziua Sabatului!
7. Fă un semn adevărat (Izbăvește-ne de romani! Sau fă și ALTCEVA în afară de vindecări și exorcizări, căci ne-am plictisit de acestea și nu sunt prea convingătoare).
8. Da, au fost înmulțite PÂINILE, dar ucenici aveau mâinile nespălate!
9. Au fost înmulțite din nou pâinile, dar nu au venit din cer. Am văzut doar semne pe pământ. Fă și un semn în cer!

Isus nu se lasă defocalizat de obiecțiile lor, dar totuși le răspunde cu dragoste și claritate la fiecare din ele. Dar de fiecare dată Fariseii caută O ALTĂ obiecție. Isus e conștient că nu lipsa de argumente e problema lor, ci lipsa de disponibilitate în a se pocăi. De aceea îi numește ipocriți și fățarnici și nu intră în jocul lor. Era un drum fără sfârșit, căci ei ar fi venit mereu și mereu cu o nouă obiecție.

Observăm că în ciuda faptului că ei ignoră semnele prin vindecări și exorcizări, Isus CONTINUĂ să vindece și să exorcizeze TOȚI bolnavii! Și el se focalizează pe formarea ucenicilor și nu se lasă prins în contraziceri interminabile cu Fariseii, care din pricina nesincerității acestora, nu ar fi avut vreo finalitate sau vreun rod în inima lor. Marele Semănător seamănă cu generozitate Cuvântul, dar totuși seamănă și cu discernământ. Un timp din lucrarea Sa îl alocă mulțimii, dar un timp special îl alocă doar ucenicilor. Marele Semănător oglindește pe de o parte marea generozitate și dragoste a lui Dumnezeu pentru toate sufletele (prin predicarea

publică), dar pe de altă parte investește mai mult timp și mai multă energie în formarea celor mai deschiși (ucenicii Săi).

Nimeni nu putea în lumina revelației Vechiului Testament să prezică cu mare precizie în ce va consta lucrarea lui Mesia și ce semne va face El. Erau câteva repere clare, dar erau și multe tipare mesianice care devin clare doar la venirea lui Isus. De asemenea Dumnezeu nu a vrut să anunțe cu mare precizie toate detaliile din viața pământească a lui Mesia. Evreii trebuiau să se focalizeze în primul rând pe cunoașterea lui Dumnezeu și umblarea în căile sale. Mesia avea să oglidească slava lui Yahwe. Dacă cineva aprofunda această slavă prin studierea și împlinirea legii avea să o recunoască fără nici o dificultate în Isus. Cunoașterea lui Dumnezeu era un element esențial în pregătirea inimii pentru recunoașterea lui Mesia. Apoi, umblarea smerită în căile Domnului, te putea ține la statutul de prunc astfel încât Tatăl să îți poată descoperi prin Duhul că Isus este Mesia. Și alături de aceste două elemente există și cunoașterea semnelor mesianice. Dar în cunoașterea semnelor mesianice trebuie să fie o distincție clară între ceea ce Dumnezeu a revelat clar și ceea ce nu a revelat clar, între ceea ce putem cunoaște DINAINTE și ceea ce putem cunoaște doar în cursul vremurilor, între elementele pe care le putem prezice și cele pe care le putem recunoaște doar în momentul împlinirii profețiilor. Nu se putea construi un scenariu fix și rigid despre venirea lui Mesia. Dar autosuficiența teologică a Fariseilor i-a condus către aceste scenarii. Ei aveau interpretările lor de care erau siguri și aveau așteptări clare de la Mesia. Dar nicăieri nu se preciza cu claritate că Mesia va face de la început multe semne din cer. Ei nu erau însă interesați să rămână la ce este scris, ci ei subordonau ce este scris obiectivelor lor personale și idolatre. Și acum aveau obiectivul clar să Îl conteste pe Isus, căci poporul mergea după El și pe ei îi lăsa în uitare. Ori ce ar fi fost, obiectivul era contestarea lui Isus. Și atunci studierea Scripturii era subordonată contestării lui Isus, și cu o astfel de abordare, orice se poate contesta pe baza citatelor din Scriptură. Scriptura anunța că Isus va fi un prooroc ca Moise, dar nu detalia ce înseamnă ca Moise și nu preciza că trebuie să facă toate semnele lui Moise. Ioan fusese prevestit ca noul Ilie. Dar nu făcuse nici un semn (pentru ca să strălucească mai mult semnele lui Isus și pentru ca diferența dintre el și Mesia să fie mai clară înaintea poporului), și spre deosebire de Ilie, nu plecaseră la cer într-un car de foc, ci sfârșise ucis de niște neînfrânați și destrăbălați. Când Mântuitorul rostește pildele Împărăției el subliniază: Împărăția se ASEAMĂNĂ cu... . Cu alte cuvinte ilustrațiile sale au anumite limite. Există doar niște asemănări între încolțirea semințelor și Împărăția cerurilor. Există o relație de similaritate dar nu de echivalență între cele două. Isus trebuia să fie un prooroc ca Moise, dar aceasta nu însemna să copieze identic viața lui Moise. Sunt foarte multe asemănări între Isus și Moise, dar sunt și diferențe. Așa era normal să fie. Asemănările cele mai importante nu vizează semnele, ci mai degrabă FUNCȚIA. Acest lucru este demonstrat prin paralela Ilie-Ioan Botezătorul. Ioan este un nou ILIE din pricina unei FUNCȚII asemănătoare și nu din pricina unor semne asemănătoare. Isus face și semne asemănătoare cu Moise pentru a ajuta pe oameni să Îl identifice cu acel

prooroc ca Moise. Dar asemănarea Sa cu Moise din perspectiva FUNCȚIEI este mult mai importantă și pe acest lucru insistau profețiile mesianice.

Fariseii propun însă o relație de echivalență între Isus și cei care îl prefigurau pe Mesia. Isus nu este însă dispus să răspundă pretenției lor. Căci pretenția lor era nebiblică, era în contradicție cu Scriptura. Isus rămâne la ce este scris și îi îndeamnă pe farisei să facă la fel și să înțeleagă că semnul mesianic cheie este semnul proorocului Iona.

În viața noastră Dumnezeu ne va încuraja cu multe semne și minuni. Vom vedea puterea Sa la lucru în multe domenii ale vieții noastre. Dar nu le vom vedea cu aceeași intensitate în toate domeniile vieții. Nu ni se va toate tipurile de semne. Isus le-a dat și semne noi (înmulțirea pâinilor, dar nu le-a dat și semne din cer. Minunile noi ne ajută să generalizăm puterea și credințioșia lui Dumnezeu în toate domeniile vieții noastre, dar aceasta NU ÎNSEAMNĂ că e nevoie ca Dumnezeu să facă semne în toate domeniile vieții noastre pentru a crește în credință. El ne va da diferite tipuri de semne, dar nu toate tipurile de semne. Credința este încurajată, dar nu este făcută inutilă printr-o abundența prea mare de semne. De asemenea, Dumnezeu este Cel ce poate decide ce tip de semn și în ce moment îl va face în viața noastră pentru a ne încuraja credința. Nu pot eu să vin să cer un anumit tip de semn și cu așteptările mele idolatre înaintea lui Dumnezeu, cum au venit Fariseii. Dar și pentru noi, semnul cel mai mare rămâne semnul proorocului Iona și apoi imediat după acesta sunt semnele restaurării ființei umane. Dumnezeu ne va da prin Cuvânt revelația morții și învierii lui Isus și apoi prin puterea învierii Sale ne va naște din nou și va începe un proces de o viață de eliberare a sufletului nostru din lanțurile minciunii și fărâdelegii. La fel cum Isus a insistat față de Israel pe semnul proorocului Iona și pe exorcizările și vindecările care aveau în vedere restaurarea ființei umane, la fel va insista și față de Biserica Sa. Puterea învierii lui Isus operantă în viața noastră devine cel mai important semn, pe care îl putem aprofunda ZILNIC. Vor fi și alte semne de tipul celui cu înmulțirea pâinilor. Dar acestea vor fi mai rare. Isus a insistat pe semnele legate de restaurarea ființei umane. În afară de acestea, a înmulțit de două ori pâinile, a mers odată pe ape, a potolit de două ori furtuna. Alte tipuri de semne nu a mai făcut. Semnele sunt importante în creșterea credinței. Dar nu semnul în sine, ci semnul care trimite la Cuvânt. Semnele erau o manifestarea vie și vizibilă a puterii Cuvântului. Ele ajutau credința ucenicilor să se ancoreze în Cuvântul lui Hristos. Dar ei vedeau aproape zilnic vindecări și exorcizări făcute prin puterea Cuvântului lui Isus. Ei aveau acces zilnic la un tip de semn. Celelalte tipuri de semne erau mai rare. La fel este și la noi. În domeniul purtării noastre de grijă în această lume vedem mai rar intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu. E adevărat că dacă avem ochii deschiși în fiecare zi plouă cu minuni și fiecare felie de pâine pe care o avem pe masă este dovada palpabilă a purtării de grijă a lui Dumnezeu în viața noastră. Dar ochii ni se deschid ca să vedem aceste minuni doar după ce experimentăm un fel de înmulțire a pâinilor, adică un context de criză în care izbăvirea vine în mod clar și vizibil printr-o intervenție divină. Avem nevoie de astfel de manifestări ale puterii lui Dumnezeu în viața noastră pentru a ni se curăți și întări credința. Dar experiența ne învață că aceste semne sunt mai rare, așa cum a fost și semnul cu înmulțirea pâinilor. Dar semnul la care avem acces zilnic este

manifestarea Logosului în restaurarea omului nostru dinlăuntru. În fiecare zi putem vedea cum puterea Cuvântului ne poartă, ne vindecă, ne întărește. Aceeași putere e vie și în ce privește domeniul nevoilor din lumea aceasta (pâinea cea de toate zilele). Dumnezeu va interveni cu semne și în acest domeniu că să vedem că e vorba de aceeași putere la fel de vie. Cel rău vrea să SEPARĂM cele două tipuri de intervenții ale Cuvântului în viața noastră pentru a nu avea credință în domeniul nevoilor noastre pământești. Domnul e dispus să ne hrănească zilnic cu Cuvântul Său, dar în domeniul vieții noastre pământești adesea e tăcere: salariul nu a mai crescut, tot în chirie stau, tot nu am găsit un loc de muncă etc. Cel rău se folosește de această tăcere pentru a ne convinge că Dumnezeu nu prea este preocupat de destinul nostru pământesc, de nevoile noastre din această lume. El e preocupat de cele spirituale și de cele viitoare, dar nevoile noastre prezente sunt de puțină însemnătate. Și atunci disperăm, ne îngrijorăm, ne defocalizăm, spargem noi tăcerea prin acțiuni firești și presărate cu diverse compromisuri. Dar abundența de vindecări trebuia să ajute credința ucenicilor și în ce privește înmulțirea pâinii. Dar ei pur și simplu nu făceau legătura! La fel și la noi, puterea Cuvântului în inima noastră pe care o putem experimenta zilnic trebuie să fie o dovadă vie că Dumnezeu este cu noi, că nu ne-a uitat, că este preocupat de noi, că este la lucru, că lucrează cu putere în viața noastră. Și dacă face ce este MAI GREU prin puterea Sa (vindecarea sufletului) va face la vremea potrivită și ce este mai ușor (împlinirea unei nevoi pământești). Inima lui Dumnezeu e cu totul alta față de cea pe care diavolul vrea să ne o înfățișeze. Putem privi la nevoia de a finaliza studiile, de a găsi un serviciu, de a întemeia o familie, de a avea o casă, de hărni copiii etc, și apoi să ne întrebăm: CUI îi pasă de toate acestea? Cine este cu adevărat preocupat de aceste nevoi legitime? În mod surprinzător, Dumnezeul care tace este CEL mai PREOCUPAT de toate aceste nevoi. El ȘTIE că avem trebuință de multe lucruri. ÎI PASĂ și SE IMPLICĂ. Iar semnul suprem că se implică, este faptul că este la lucru prin Duhul Său clipă de clipă pentru vindecarea sufletului nostru. Și dacă Se implică de ce durează așa de mult? Singurul motiv care îl împiedică pe Domnul să ne împlinească anumite nevoi pământești este legat de faptul că ele intră deocamdată în CONTRADICȚIE cu procesul vindecării inimii noastre. Mai avem nevoie de o perioadă de tăcere în acel domeniu al vieții noastre PÂNĂ când învățăm toate lecțiile și căpătăm acele vindecări profunde și eterne pe care Dumnezeu le urmărește. Acestea sunt într-adevăr mai importante decât celelalte. Iată de ce nu intervine ACUM așa cum vrem noi. Nu pentru că nu Îi pasă, nu pentru că nu suferă împreună cu noi din pricina neîmplinirii acelei nevoi, ci pentru că urmărește lucruri mai înalte și mai bune pentru noi. Și dacă va fi nevoie, tăcerea Sa va dura în anumite domenii până la sfârșitul vieții. Unele lecții pot fi învățate doar așa. Și credința își atinge apogeul când laudă purtarea de grijă, credincioșia, dragostea lui Dumnezeu în acel domeniu în care nu am văzut în viața noastră NICIODATĂ mâna Sa la lucru. Un orb din naștere va lauda astfel dragostea lui Dumnezeu și purtarea Sa de grijă în ce privește VĂZUL. El va lauda pe Domnul căci Lui și nu altuia I-a păsat cel mai mult de lipsa Sa de vedere, S-a gândit cel mai mult la această nevoie pământească, a suferit cel mai mult alături de el, și.... S-a implicat cel mai mult legat de această nevoie. Cel orb din naștere, la vârsta de 80 de ani, tot orb fiind va lauda pe Domnul pentru darul văzului și pentru grija și dragostea lui Dumnezeu față de împlinirea acestei

nevoi pământești a omului. În acea clipă, credința va atinge apogeul. Îngerii se vor opri din cântec. Cerul va amuți. Demonii se vor înfiora. Munții vor fi mutați din loc, și însuși Fiul va tresări din nou de uimire. Acest orb, la vârsta de 80 de ani s-ar putea ruga astfel:

Te laud pe Tine, Lumina mea! Te laud pe Tine Celui căruia îi pasă cel mai mult de vederea fizică a fiilor oamenilor. Îți mulțumesc căci nu ai fost nepăsător față de neputința mea! Îți mulțumesc pentru tăcerea ta atunci când Te-am implorat să mă vindeci. Căci tăcerea Ta e iubirea Ta! Căci dacă nu ai răspuns înseamnă că mai marele meu bine a fost să rămân orb. Și deci dacă ai fi răspuns și m-ai fi vindecat, nu m-ai fi iubit până la capăt. Mă închin înaintea Ta căci mi-ai dat mai mult decât ce îți ceream. Eu îți ceream să îmi dai lumină fizică, dar prin tăcerea Ta Tu mi-ai deschis ochii inimii și Mi-ai descoperit tainele eternității pe care cei mai mulți din cei ce văd nu au nici un habar din ele. Îți mulțumesc pentru aparenta Ta tăcere, căci când tăceai ATUNCI erai la lucru mai mult ca oricând. Îți mulțumesc pentru labirintul pe care mi l-ai dăruit, căci prin El am văzut slava Ta și taine ascunse de la întemeierea lumii! Și nu le-aș fi putut vedea altfel. Știu că îți pasă enorm de vederea fizică. Am văzut acest lucru prin grija cu care ai păstrat văzul fizic la cei mulți de lângă mine, care prin văzul lor au purtat de grijă și de nevederea mea. Am văzut grija Ta atunci când prin puterea Ta ai vindecat pe unii orbi care îmi erau prieteni. Tu ai vindecat pe ei, dar nu pe mine. Dar pentru că erau frații mei, m-am bucurat ca și cum eu aș fi fost vindecat. Am văzut mâna Ta la lucru în viața lor, și a fost ca și când aș fi văzut-o în viața mea, căci eu sunt frații mei și suntem UNA în Hristos. Îți mulțumesc că ai fost lângă mine, că ai suferit și plâns împreună cu mine. În momentele de ispitire și disperare, de comparare neînțeleaptă cu destinul celorlalți, când mă întrebam DE CE EU?, Tu ai fost lângă Mine, mi-ai păzit credința, Mi-ai șters lacrimile și apoi m-ai înviorat cu prezența Ta și mângâierile Tale sfinte. Și când Te-ai apropiat prin durere mea de inima mea, am văzut atât de clar IUBIREA TA, dorința ta de a vedea fizic a rămas atât de mică. Căci la ce folos să văd lumea care mă înconjoară, dar să nu te văd pe Tine și să nu văd iubirea Ta? Atunci când nu mai văd iubirea Ta mă cufund în moarte și în cel mai înfiorător întuneric. Atunci vederea fizică nu mă poate ajuta cu nimic. Atunci doar ochii credinței mă pot izbăvi. Și Tu ai ales să crești în mine credința prin labirintul pe care mi l-ai dăruit. Și fiecare are labirintul lui. Și Tu știi de ce mi-ai dat tocmai mie acest labirint. Fraților mei le-ai dăruit un alt labirint, dar mie mi l-ai dat pe acesta, căci mi se potrivea cel mai bine, căci prin el eu puteam învăța mai bine și mai repede tainele împărăției, căci pentru mine era mai ușor. Nu vreau un alt labirint și nu sunt gelos pe labirintele fraților mei. Căci fiecare cu labirintul lui și Tu ești Înțelept și iubitor în toate. Căci Tu știi mai bine slăbiciunile mele și bolile inimii mele de care m-ai păzit prin labirintul pe care mi l-ai dat. Căci dacă mi-ai fi dat văzul cine știe dacă nu aș fi fost furat și sedus de frumusețea vizibilă a creației Tale și a darurilor Tale și nu aș mai fi avut timp sau interes să caut să văd ce este de nevăzut. Dar Tu, pentru că știai inima mea bolnavă, bolnavă altfel decât a semenilor mei, mi-ai dat un labirint altfel decât al semenilor mei, și prin el m-ai păzit. Căci la ce folos să văd toată slava acestei lumi, dacă nu Te-aș vedea pe Tine? Dar Tu înadins m-ai închis în întuneric ca să prin nevederea mea să caut mai ușor cele nevăzute. Pentru că nu văd, caut mai ușor ce este dincolo, și sunt mai protejat ca alții de vraja vizibilă a acestei lumi. O, Lumina mea, cum să îți mulțumesc îndeajuns

pentru dragostea Ta pentru fiii oamenilor, pentru că ești preocupat de văzul lor și pentru că Îi iubești până la capăt. Ce mare este grija Ta pentru văzul fizic al fiilor oamenilor! Am văzut acest lucru prin faptul că, așa cum am spus, am auzit de atâția oameni care au murit la bătrânețe cu o vedere sănătoasă. Dar privind la viața mea iată că fără văz am ajuns la vârsta de 80 de ani! Tu mi-ai fost călăuză și m-ai păzit de accidente și m-ai călăuzit în fiecare zi, la fiecare pas. Atâția tineri cu o vedere bună nu au văzut pericolele și au murit în accidente s-au lovit grav de anumite obiecte. Dar eu încă pot merge. Căci, Tu, Lumina mea, m-ai ferit de toate acestea. Și la ce folos că acei tineri aveau vederea bună dacă nu au văzut mașina care venea spre ei? La ce le-a folosit văzul dacă nu i-a păzit de pericolele din jur? Dar iată că Tu m-ai păzit fără văz. Tu mi-ai dat în acest domeniu RODUL protecției aduse de văz mai mult decât la așa de mulți oameni care au avut darul văzului! Măinile și picioare îmi sunt întregi și sănătoase și mă pot folosi cu bucurie de ele! Tu m-ai păzit căci te-am chemat mai des să mă protejezi decât dacă aș fi avut văz. Dacă aș fi avut văz nu m-aș fi rugat decât foarte rar ca să îmi protejezi trupul. Dar pentru că nu am avut văz, mă rog de mic de multe ori pe zi ca să Tu îmi păzești trupul. Și pentru că m-am smerit și am chemat harul Tău, Tu m-ai putut păzi mai mult. Căci adesea ne accidentăm nu pentru că Tu vrei sau îngădui, ci pentru că nu chemăm cu smerenie harul Tău. Dar harul Tău când vine, vine din belșug și ne păzește și de alte rele. Și când Te chemam atât de des ca Tu să mă protejezi de o accidentare fizică, Tu veneai lângă mine, și mă păzeai nu doar de accidente fizice, ci și de atâtea alte lucruri. Și cel mai important, mă păzeai prin slăbiciunea mea de mândrie și de păcate mari. Cât de ușor și de repede m-ai învățat lecția dependenței totale de Tine. Am învățat-o de mic copil, și am învățat de mic să îmi recunosc nimicicia și să strig clipă de clipă: Ai milă de mine, păcătosul! Și ce eliberare este să trăiești prin har și de mână cu Tine în fiecare clipă. Dar am văzut pe mulți din frații mei care aveau darul văzului că au învățat atât de greu lecția dependenței totale de Tine. A fost nevoie să îi zdrobești și să îi treci prin neazuri grele ca să învețe cine sunt și ce mare nevoie au de Tine. O lecție atât de importantă ei au învățat-o atât de greu, atât de târziu și cu prețul atâtor neazuri și zdrobiri. Și mă gândesc, dacă aș fi avut văz, dacă eu aș fi învățat vreodată să merg smerit pas la pas cu Tine. Pentru mine ideea de a merge pas la pas cu Tine este în primul rând literală, fizică! Și voi mai mărturisi înaintea Ta, două taine pe care le-am învățat în labirintul meu. Am învățat că harul Tău este îndeajuns în toate, că pot totul în Tine indiferent de context. Căci prezența Ta poate suplini orice lipsă și mângâia orice nevoie neîmplinită, poate da putere celui ostenit, bucurie celui ce plânge, speranță celui disperat, dorința de a trăi celui ce vrea să moară. Nu văzul sau nevăzul, ci harul Tău! Iată ce contează. Nu lipsa văzului era marea problemă, ci puțină cunoaștere a harului Tău, puținătatea harului Tău din viața mea. Și harul Tău face povara ușoară și aduce bucurie în cele mai grele momente. Căci aș minți dacă aș spune că toată viața mea a fost o vale a plângerii sau că a fost prea greu. A fost și greu și ușor. Au fost și sușuri și coborâșuri. Am plâns, am râs, m-am întristat, m-am bucurat. Am trăit. Am trăit prin Tine. Am învățat să chem harul Tău, și apoi prin El a fost mult mai ușor. Pot totul în Hristos care mă întărește clipă de clipă. M-ai zdrobit de tot și m-am lăsat zrobit, am capitulat și m-am lăsat cu totul în brațele Tale și apoi Tu m-ai luat în zborul Tău și mă porți clipă de clipă. Și poruncile Tale sunt ușoare, căci ce altceva pot eu decât ca prin credință să mă abandonez clipă

de clipă în brațele Tale, Tu minunatul meu Mântuitor! Și a doua taină strâns legată de prima: un om care vede are la fel de multă nevoie de harul Tău ca cel care nu vede. De obicei, noi spunem că cel care nu vede este cel încercat și că el are mare nevoie de harul Tău și de mângâierile Tale. Dar nu este așa! De un har la fel de mare are și cel ce vede! Căci darul este dar, și lipsa lui o mare durere. Dar din pricina inimii noastre bolnave orice dar este un mare pericol, și orice binecuvântare poate fi pervertită și se poate întoarce împotriva noastră. Dacă cel ce nu vede are nevoie de harul Său în primul rând pentru a putea trăi fără darul minunat al văzului, cel ce vede are nevoie în primul rând de harul Tău pentru a putea trăi cu darul văzului! Dacă Dumnezeu mi-ar vindeca vederea, problemele nu s-ar rezolva nicidecum! Am trăit o vreme în întuneric când cel rău mă convingea că cea mai mare problemă a mea este lipsa văzului, și că dacă aș vedea, s-ar încheia suferința din viața mea, problemele s-ar rezolva și aș putea trăi cu adevărat fericit, și aș putea sluji cu adevărat Biserica Domnului! O, ce mare minciună! Căci acum văd că marea problemă a fost, este și va rămâne inima mea în care zace idolatria și răzvrătirea. Căci ea mă poate îndepărta de Tine, Lumina și viața mea! dacă Domnul îmi va da văzul inima mea ar rămâne la fel de rea, și ea ar folosi imediat darul văzului pentru a mă îndepărta de Tine! O, dacă mi-ai da vedere, voi avea nevoie de harul Tău la fel de mult ca și acum! Ba chiar și mai mult, căci voi intra în provocări noi pe care nu le cunosc deloc. Acum îmi este clar cum inima mea folosește lipsa văzului pentru a mă îndepărta de Tine. Dar sigur nu aș fi la fel de vigilent față de darul văzului. Căci inima va folosi mult mai subtil darul văzului pentru a mă îndepărta de Tine. Când se folosește de lipsa văzului atacul e mai direct, și durerea mai vie mă ajută să fiu mai vigilent. Dar dacă aș vedea, inima s-ar folosi de bucuria văzului pentru a mă îndepărta de Tine. Și atunci aș fi mai puțin atent, mai puțin vigilent. Deci dacă mi-ai da vederea, problemele mele nu s-ar rezolva. E adevărat că vechile canale prin care venea ispita vor fi închise, dar se vor deschide altele noi pe care nu le cunosc și care sunt mai ascunse și mai subtile. Deci dacă ar fi să te rog să îmi redai vederea, te-aș ruga mai întâi să îmi dai o îndoită măsură de har ca să pot purta darul vederii fără ca el să mă îndepărteze de Tine! Dar oare aș fi văzut această măreață taină dacă nu aș fi avut parte de tăcerea Ta? Cu siguranță nu! Și cel rău m-ar fi îndepărtat de Tine, fără să îmi dau seama, prin toate darurile și lucrurile frumoase pe care Tu mi le-ai dăruit și mi le-ai fi dăruit. Dar acum văd marea mea problemă și marea mea nevoie de harul Tău. Și harul Tău face ca atât darurile Tale pământești, cât și lipsa lor să mă apropie mai mult de Tine. Mai am câțiva pași de făcut din labirintul meu și în curând vechile lupte se vor încheia. Dar chiar dacă am în spate 80 de ani de umblare prin acest labirint dureros al lipsei văzului, și chiar dacă am învățat atâtea și știu că mai am doar câțiva pași de făcut, nu mă consider mai sigur pe mine ca la început, și nici nu spun că acești ultimi pași vor fi mai ușori. Căci nu sunt ca omul care a alergat mii de km și acum mai are 10 metri până la lina de final pe care o vede aproape și în spatele căruia vede pe antrenor și cupa de aur a victoriei. Pentru el ultimii 10 metri sunt o floare la ureche. Dar pentru mine nu este așa, căci inima mea este la fel de periculoasă ca în prima zi, și eu la fel de slab. Doar mi-am deschis mai mult lăuntrul ființei pentru a primi harul Tău, dar ființa mea a rămas la fel de slabă și de vulnerabilă, și acești ultimi pași vor fi grei, și voi avea nevoie la fel de mult de harul Tău ca în orice zi de umblare prin acest întunecat labirint. De aceea, bunul meu

Părinte, luminează-mi și azi calea! Poartă-mă și azi prin harul Tău! Topește și azi prin dragostea Ta răzvătirea inimii mele bolnave! Du prin puterea Ta la capăt ceea ce ai început în mine prin aceeași măreață putere! Amin.

Revenim la semnul lui Iona. Credința are nevoie de semnele Cuvântului pentru a crește. Semnele Cuvântului sunt manifestările vii ale puterii Cuvântului. În lucrarea lui Isus sunt mai multe tipuri de semne ale puterii Cuvântului:

- Frumusețea Logosului întrupat care a împlinit Logosul scris.
- Puterea rodirii în inima omului adusă de predicile Logosului.
- Vindecările și exorcizările operate de Logos în procesul restaurării ființei umane.
- Autoritatea Logosului asupra altor elemente ale creației.
- Semnul proorocului Iona.

Isus a făcut ca 99% din minuni să aibă în vedere restaurarea ființei umane și doar 1% să aibă în vedere restaurarea creației. Erau, cum am comentat deja, mai multe raționamente. De exemplu, unul din ele: mai întâi trebuia restaurat omul ca apoi să poată fi restaurată și creația. Dar mai mult decât atât. Minunile care aveau în vedere restaurarea ființei umane și care au culminat cu semnul proorocului Iona, erau MAI MARI decât minunile ce aveau în vedere restaurarea creației. Astfel, vindecarea unui orb era un SEMN mai mare decât oprirea soarelui pe cer! De ce? Măcar din două motive:

1. Soarele nu a păcătuit;
2. Soarele ascultă oricum de vocea Creatorului și nu are nevoie de credință.

DAR:

1. Orbul este păcătos. Păcatul îl face să merite orbirea și orice manifestare a iubirii Creatorului față de el trebuie să soluționeze în același timp și problema păcatului.
2. Orbul poate să nu asculte și să nu creadă vocea Creatorului. Fără credință, puterea iubirii nu poate opera vindecarea.

Isus face mai multe vindecări și nu face semne cerești, căci vindecările sunt SEMNE mai mari. Dar ucenicii deși au văzut SUTE de vindecări, au încă credința așa de mică. Deci, semnele vindecărilor nu au crescut credința așa cum ar fi trebuit să o crească! Dincolo de faptul că pământul lor era bolnav și plin de necredință, a intervenit și variabila credincioșiei lor. Căci Isus

nu doar constată că ei învață greu lecțiile credinței, dar îi și **MUSTRĂ** că învață așa de greu. În 16:7-11 Isus îi mustră pentru necredința și nepriceperea lor. Pentru că semnele vindecărilor nu au crescut în inima lor credința în Isus, ei sunt plini de necredință în fața unui context mai ușor (lipsa pâinilor) și, de asemenea, nici cele două înmulțiri ale pâinilor nu au avut un impact consistent în ce privește credința lor. Inima lor nu era afectată doar de moștenirea pământului de la Adam, dar și de aluatul fariseilor, aluat pe care îl îmbrățișară de bună voie și îl păstrasera în pofida semnelor făcute de Isus. În ce consta aluatul Fariseilor? De ce este așa de periculos? Cum poate el bloca creșterea credinței în Isus în pofida multitudinilor semnelor făcute de Isus?

Aluatul Fariseilor:

1. Minimalizează problema păcatului. Fiind minimalizată această problemă, vindecările nu mai par semne atât de mari. Alte semne par mai mari și mai importante. Semnele cerești!
2. Promovează fățărnicia. Sufletul nu se așază onest în fața semnelor harului. Sufletul rămâne centrat pe sine și pe interesele sale idolatre, și atunci va căuta și va cere anumite semne, și nu cu motivația corectă a apropierii de Dumnezeu, ci cu motivația idolatră de a-și împlini propriile dorințe egoiste.
3. Neglijând semnele vindecărilor se pierde și impactul alor tipuri de semne. Și aceasta cu atât mai mult cu cât semnele vindecărilor sunt mai dese decât celelalte tipuri de semne.

Aluatul fariseilor face ca inima să nu rezoneze la multitudinea semnelor date de vindecări. Fariseii au contestat de la început vindecările (vezi cap.9, cap.12) și au cerut cu insistență **ALTE TIPURI DE SEMNE** (vezi cap.12, și acum cap.16). Semnele vindecărilor fizice erau menite să le deschidă fereastra spre semne și **MAI MARI**: cele ale rodirii Cuvântului în inima bolnavă a omului. Căci o vindecare sufletească este cu atât mai mare decât o vindecare fizică.

Hristos cel înviat continuă să **VINDECE** inima noastră și a fraților noștri. În fiecare zi și săptămână El este gata să dea ploaie de vindecări în inima noastră prin puterea Logosului Său. Aceste semne abundă! Dacă le accesăm și dacă le vedem, ele ne vor crește repede și constant credința în divinitatea lui Isus, în mila Sa fără margini și în puterea Sa fără margini! Și vom ști că aici, în lăuntru inimii noastre, sunt cele mai mari minuni. Aici semnul proorocului lui Iona strălucește și el este cel mai mare semn. Aici se face treaba cea grea și complicată. Cât privește celelalte domenii ale vieții noastre: pâinea, destinul nostru pământesc, acolo e treaba ușoară. Pentru Isus a fost mai ușor să înmulțească pâinile decât să înmulțească bobul de credință din inima ucenicilor. Și dacă vom înțelege deci semnul proorocului Iona, ne vom expune zilnic puterii Cuvântului și vom vedea puterea Sa măreață la lucru în noi și în frații noștri mereu, și

credința va fi susținută și întărită și hrănită, și UITAREA va fi învinsă. Căci ucenici au UITAT prima minune cu pâinile. Dar între prima înmulțire și a doua înmulțire a pâinilor a trecut doar vreo săptămână. Și în această săptămână Isus a făcut o mulțime de vindecări, Dacă ei ar fi luat aminte la minunea vindecărilor, nu ar fi uitat minunea cu pâinilor. Ar fi rămas conectați la puterea lui Isus, și ar fi crezut că El poate manifesta această putere din nou pentru a înmulți pâinile. Cel rău a folosit aluatul Fariseilor pentru a minimaliza măreția vindecărilor operate de Isus. Și se pare că acest aluat a dat roade și în inima ucenicilor.

Folosirea expresiei ALUATUL FARISEILOR ne aduce aminte de pilda cu aluatul. Poate ea nu are în vedere creșterea Împărăției, ci creșterea răului din inima noastră. Expresia *PUȚIN ALUAT dospește TOATĂ plămădeala* este folosită de Pavel în 1 Cor.5:6-8 pentru a sublinia efectul de contaminare a răului din viața unui credincios sau al unei Biserici locale. Nu doar sămânța Cuvântului rodește, ci și sămânța celui rău! Și puțin aluat poate compromite un întreg proces de sfințire sau creștere spirituală. Așa era și cu aluatul Fariseilor. Învățătura lor despre păcate, semne și minuni BLOCA procesul creșterii credinței în Isus!

Viața noastră are două coordonate. Prima se referă la rodirea Cuvântului în inima noastră. A doua se referă la destinul nostru pământesc, la nevoile noastre în lumea de acum: mâncare, îmbrăcăminte, protecție, sănătate, prieteni, familie. Prima coordonată este mai importantă. Diavolul ne va focaliza mereu pe a doua coordonată pentru a o neglija pe prima. Dar Dumnezeu ne călăuzește să ne focalizăm pe prima coordonată și să găsim PACE ȘI LINIȘTE și pentru a doua coordonată. Când te focalizezi, prin credință, pe prima coordonată descoperi minunea semnului proorocului Iona și descoperi dragostea și puterea Domnului la lucru clipă de clipă în inima ta! Și apoi mai este de făcut un pas, și anume, să translatăm lecțiile învățate în lăuntru nostru și cu privire la domeniul celei de a doua coordonate a vieții noastre. Și să găsim pace și să RĂDEM DE ZIUA DE MÂINE fără să ne mai lăsăm speriați de amenințările diavolului cu privire la destinul nostru pământesc. Intervențiile lui Dumnezeu miraculoase, evidente în destinul nostru pământesc vor fi MAI RARE. Dar când vor fi vor avea un IMPACT mare, căci noi vom vedea CUM aceeași putere care lucrează zi de zi în lăuntru nostru se manifestă și în afara noastră. Și de asemenea nu vom idolatriza așa-zisele semne CEREȘTI. Ele își vor avea locul lor, dar nu vor umbri marele semne al proorocului Iona, adică puterea învierii lui Isus la lucru în adâncul inimii noastre bolnave. Ele își vor avea locul lor, dar nu vor fi semnele principale ale credinței noastre. Și nu vor fi date uitării, căci manifestarea zilnică a semnului proorocului Iona va ține trează și proaspătă credința noastră!

Faptul că Isus îi muștră pe ucenici pentru puțina lor credință ne arată că El avea așteptarea legitimă ca credința lor să fi crescut mai mult. Deci, în procesul creșterii credinței intervine și variabila libertății umane de a răspunde cu credință sau nu la revelațiile primite. Să ne aducem aminte de motivele pe care le-am precizat până acum și care ar exprima lentoarea creșterii credinței:

- Pământul inimii plin de spini, de pietre moștenit așa de la Adam încoace.

- Înmulțirea spinilor și pietrelor din acest pământ prin păcatele părinților și păcatele personale, prin momentele în care respingem conștient revelațiile primite.
- Influența mediului, contextului în care ne naștem: religiile false, fățarnicia, prejudecățile, teologiile mincinoase, autoritățile religioase care ne conduc spre pierzare (aluatul fariseilor).
- Lupta spirituală teribilă împotriva creșterii credinței, contraofensiva celui rău față de orice pas făcut înainte.

Dar în ciuda tuturor acestor împotriviri, inima are parte de revelațiile din partea Cuvântului prin Lumina adusă de Cuvânt, și prin semnele manifestării putrii Cuvântului. Revelația este mult mai mare decât întunericul din inima noastră. Revelația face posibilă prin HAR nașterea credinței, dar nu o determină în mod obligatoriu. Mai este ceva. Revelația activează prin HAR posibilitatea de a alege să credem în Logos. Dar aici intervine variabila răspunsului uman. Ucenicii au și răspuns în mod ezitant la revelațiile primite. Nu au fost doar victime, au și ales să răspundă cu puțină credință la revelațiile primite. E adevărat că procesul creșterii spirituale are o anumită lentoare hotărâtă de Duhul Sfânt însuși. Această lentoare dorită de Duhul Sfânt are în vedere:

- Păzirea noastră de *ispita mândriei*.
- Preschimbarea noastră *în profunzime* printr-o conlucrare *conștientă* cu Duhul lui Dumnezeu.

Dar dincolo de această lentoare, noi prin necredința noastră facem adesea ca procesul să devină și mai lent. De fapt, partea noastră, singura noastră parte este CREDINȚA. Și aici apare diferența între oameni și între sfinți. Cu câtă credință și cât de prompt răspundem la TOATE revelațiile venite de sus? Ca pământ nu putem să ne schimbăm natura, nu putem să producem nici rodul, și nici sămânța. Nu putem nici măcar să chemăm sămânța. Putem face un singur lucru: atunci când vine sămânța să o primim sau nu, să o îmbrățișăm cu mai multă sau cu mai puțină credință. Deci dacă vrei să faci tot ce ține de tine înseamnă: să răspunzi cât mai repede cu toată credința de care dispui la toate revelațiile care vin de sus.

Este important să analizăm relația dintre ROD (transformarea noastră după chipul lui Hristos) și CREDINȚĂ. Dacă primim și păstrăm PRIN CREDINȚĂ un Cuvânt din partea Domnului, acel Cuvânt ne va transforma într-un domeniu din viața noastră după chipul lui Hristos, va produce deci un rod în viața noastră de ascultare față de Domnul. Acel ROD va ajuta credința să crească. Cum? Pe de o parte RODUL devine un nou STÂLP de aducere aminte pentru credință, o nouă manifestare VIE a puterii Cuvântului, care va înprospăta credința și o va ajuta să se mărească. Pe de altă parte, orice ROD aduce cu sine NOI REVELAȚII care vor mări

orizontul credinței și brațele cu care aceasta poate îmbrățișa Cuvântul. De asemenea, dacă cineva rodește, are parte ca răsplată de noi curățiri (încercări și revelații), care vor provoca și mai mult credința, și apoi vor aduce și mai mult rod, și tot așa. Credința devine și ea un ROD. Credința produce celelalte ROADE, iar aceste ROADE ajută credința să crească. Credința nu poate crește într-o clipă. Creșterea credinței depinde de măsura REVELAȚIEI primite de sus. Și revelația ni se dăruiește treptat, și în funcție de modul în care răspundem noi la fiecare sămânță a revelației în parte. Procesul AȘTEPTAT este următorul:

- Dumnezeu ne dăruiește o Sămânță a revelației
- Pământul o îmbrățișează cu măsura credinței cu care poate opera în acel moment
- Urmează contraofensiva celui rău și testul
- Pământul ține cu credință sămânța și ia testul
- Sămânța se adâncește în pământ, sunt primite noi revelații, măsura credinței crește
- Apare rodirea
- Credința crește din nou
- Urmează o nouă revelație, un nou test spre mărirea credinței și a rodirii și tot așa.

Variabila procesului este dată de rapiditatea, constanța și măsura cu care credința se raportează la revelația/revelațiile primite. Credința poate răspunde mai rapid sau mai lent, cu o măsură mai mare sau mai mică și, de asemenea, ea trebuie reînnoită zi de zi sau clipă de clipă. Constancy poate fi afectată de ezitări, de momente de necredință. De asemenea, pot apărea blocaje față de anumite TESTE sau SEMINȚE ale revelației. Pur și simplu inima nu se smerește față de anumite zone ale revelației Cuvântului. Unele semințe ale revelației rodesc, dar altele nu. Rodirea se realizează dar nu în toată putere și frumusețea ei. Pe noi ne interesează maximul de rodire în timpul cel mai scurt. Ce avem de făcut? Un singur lucru: să răspundem cu toată măsura credinței, cât mai repede și cât mai constant la TOATE revelațiile primite de sus. Atunci rodirea noastră va avea un ritm rapid și va fi plenară, și va merge spre acel OM matur, desăvârșit în Hristos, spre statura paulină de a cunoaște, crede, împlini și vesti TOATĂ Evanghelia!

Mare atenție la smerirea față de fiecare revelație în parte! Fiecare revelație trebuie înțeleasă și crezută. Ucenicii au trecut cu superficialitate față de semnificația vindecărilor și credința lor nu a crescut cum ar fi trebuit să crească! Trebuie să ne smerim în fața fiecărui pasaj din Scriptură, fiecărei predici și fiecărei experiențe, pentru a înțelege semnificația și a ne așeza prin credință sub autoritatea adevărului acesteia.

Mare atenție la CONSTANȚĂ. Uitarea vine atunci când revelațiile nu sunt aprofundate și nu sunt ținute proaspete prin constanța credinței și a umblării prin CREDINȚĂ. Dacă ucenicii ar fi fost constanți în credință și ar fi răspuns cu credință la fiecare minune și predică a lui Isus, nu ar fi UITAT minunea cu pâinile așa de repede. Psalmiștii care povestesc tragedia generației din *Numeri* atrag atenția că acei oameni au UITAT CURÂND minunile Lui. Suntem predispuși spre uitare. Dar constanța în credință, manifestată prin aprofundarea semnificației fiecărei minuni în parte, prin rememorarea minunilor și prin primirea noilor revelații, ÎNVINGE predispoziția spre uitare, ține VII stâlpii de aducere aminte ai revelației pe care credința poate crește și poate avea continuitate. A crede înseamnă a reînnoi această decizie clipă de clipă. Duhul ne vorbește continuu, și avem mereu teste mici sau mari. Clipă de clipă trebuie să credem și să urmăm șoapta Duhului. Nu e suficient să activăm credința doar la umblarea pe ape. Ea trebuie activată și la discuția dintre Isus și Farisei și la următoarele vindecări. CONSTANȚA este marele test și cel mai greu al CREDINȚEI. De aceea, rodirea bogată este dată ÎN TIMP doar celui care perseverează în credință în TIMP. Observăm că va rodi mai mult și va fi răsplătit mai mult nu cel care se va strădui mai mult să asculte de Domnul sau cel care va suferi mai mult, ci cel ce va crede mai mult va fi răsplătit mai mult. E adevărat că cel ce merge pe calea credinței va suferi și va trece prin mari teste și neazuri, dar el va suferi prin puterea lui Dumnezeu și deci va purta o povară mai mică de suferință față de cel ce trece prin suferințe similare fără puterea lui Dumnezeu. Sunt necredincioși care trec fără Dumnezeu prin suferințe foarte mari. A trăi fără Dumnezeu înseamnă o suferință atât de mare. Dar să mai treci fără Dumnezeu prin o mulțime de neazuri, oare câtă suferință se adună? Uneori mă gândeam că disponibilitatea de a accepta suferința este cea care face diferența între răsplătirea sfinților. Dar acum înțeleg că este altceva. Disponibilitatea de a CREDE, aici se face diferența. Căci uneori nu suferința ne împinge la necredință, ci pur și simplu mândria sau încăpățânarea. Iar în spatele disponibilității de a accepta suferința stă disponibilitatea de a crede. Căci nu cel care va suferi mai mult va fi neapărat răsplătit mai mult. Credinciosul descoperă că suferința izvorâtă din păcat și neascultare este mai mare decât cea izvorâtă din credință și ascultare. Deci răsplata este cu adevărat HAR 100%. Poți suferi mai puțin ca mulți oameni și să iei o răsplată mult mai mare ca a lor. Căci CREDINȚA este ceea ce face diferența. Nu poți ocoli suferința e adevărat, dar vei fi răsplătit nu după cât ai suferit, ci după cât ai crezut. Iar credința va fi cea care va activa puterea harului și ne va ajuta să suferim prin puterea lui Dumnezeu. Vom simți o suferință intensă, dar pentru că vom suferi prin puterea lui Dumnezeu, ea va fi suportabilă, și jugul lui Hristos va rămâne ușor și bun.

Mare atenție la BLOCAJE. Sunt zone în viața noastră în care respingem revelația. Sunt teste neluate. Sunt revelații neaprofundate. Ele produc blocaje care diminuează profund puterea Duhului Sfânt în acele zone ale vieții noastre. Acolo se produce și ÎMPIETRIRE. Și va fi nevoie de experiențe dureroase, de căință și multă trudă din partea Duhului Sfânt pentru a îndepărta negarea, piatra, și orbirea din acele domenii. Va fi nevoie de intervenții dureroase prin care să ne recunoaștem falimentul în acele domenii și să ne smerim în fața Luminii pe care am ignorat-o sau răstignit-o atâta vreme.

Suntem chemați să ne focalizăm pe partea noastră. Și partea noastră nu este nici măcar propria rodire din viața noastră. Aceasta o operează Duhul Sfânt. El produce revelațiile, el produce transformarea, El ne dă și voința și ascultarea. Partea noastră este doar să răspundem CU maximă credință CLIPĂ de CLIPĂ la TOATE șoaptele Duhului Sfânt. Cât de puțin ni s-a dat de făcut! Ce ușoară este calea! Ce ușor și bun este jugul lui Hristos! De ce oare vrem juguri mai mari. De ce vrem să ne schimbăm pe noi înșine, apoi pe frați, apoi frații din alte Biserici apoi să convingem și să schimbăm lumea întreagă? Jugul nostru înseamnă doar constanța în credință. Și oare e așa de greu? Cât de mic și ușor și bun este jugul nostru. Dacă l-am vedea și l-am purta doar pe el, atunci am rodi repede. Dar noi ne folosim energiile pentru a purta alte juguri mai mari și mai grele care sunt peste puterile noastre, și astfel ne defocalizăm investiția puținei puteri pe care o avem dinspre jugul CREDINȚEI, singurul pe care ni l-a dat Hristos! Ferice de cine primește pe umerii lui doar jugul credinței! Mântuirea și răsplătirea sunt doar prin har, doar prin credință!

16:13-20 – Mărturisirea lui Petru

Dacă umblarea pe ape și declarația ucenicilor din 14:33 au reprezentat un prim apogeu al Evangheliei, cu siguranță că declarația lui Petru din acest pasaj reprezintă un munte și mai înalt, și un rod și mai bogat! Isus este cel care provoacă discuția. Ucenicii sunt la curent cu privire la diferitele răspunsuri legate de identitatea lui Isus. ***CINE ziceți că sunt Eu?*** Iată marea întrebare! De modul cum se răspunde la ea atârână rodirea noastră, veșnicia noastră, răsplătirea noastră! Iată scopul lucrării lui Isus și al trudei Duhului Sfânt din inima ucenicilor. Tot ce a făcut Isus împreună cu Duhul Sfânt a avut ca scop conducerea inimii ucenicilor spre răspunsul adevărat la această mare întrebare. CINE este ISUS pentru tine? Iată întrebarea. Când te gândești la Isus, ce se aprinde în inima ta? Când pronunți acest nume, la ce te gândești anume? Vom mai reveni la aceste întrebări aplicative. Deocamdată să ne întoarcem la ucenici.

Trebuie să observăm că celelalte răspunsuri erau aparent favorabile lui Isus. Căci ucenicii nu enumeră printre răspunsuri cuvinte ca: un impostor, un prooroc mincinos, un nebun. Fariseii aveau desigur astfel de răspunsuri la întrebare. Dar ucenicii enumeră răspunsurile oferite de oamenii din popor. Isus a stârnit întrebări și căutare în inimile oamenilor. Toți se întrebau: cine este Isus? Isus nu putea trece pe lângă ei fără să stârnească întrebarea: cine este El? Nimeni nu ar fi spus: este un simplu om. Era evident pentru TOȚI că era DEOSEBIT, că prin El se punea în mișcare ceva special în mijlocul lui Israel. Deci cei din popor s-au frământat spontan cu întrebarea: CINE este ISUS? Și iată variantele de răspuns propuse de aceștia:

- Ioan Botezătorul.
- Ilie.
- Ieremia.
- Unul din prooroci.

Este interesantă apariția proorocului Ieremia în această listă. De ce tocmai Ieremia? De ce au dat oamenii aceste răspunsuri? Ei au văzut niște asemănări între Isus și Ilie, Isus și Ioan Botezătorul, Isus și Ieremia, Isus și alți profeți. Dar nimeni nu a spus: un NOU prooroc! Toți sunt cumva legați de trecut, și văd în Isus o reînviere a unui om al lui Dumnezeu din vechime. Dar de ce nu un NOU prooroc? De ce nu MESIA?

Poporul pare legat de TRECUT. Oare să fie vorba de acea idealizare a trecutului și a celor morți, care ne pune în imposibilitatea de a accepta că prezentul poate eclipsa trecutul! Există acest fenomen psihologic și îl găsim mai cu seamă în domeniul religios. Sfinții care mor, deși au fost oameni ca noi, cu greșelile și păcatele lor, sunt idealizați, sanctificați. Slujitorii lui Dumnezeu din prezent nu sunt la fel de apreciați. Dar după ce vor muri vor putea fi și ei idealizați și sanctificați. Isus avea o așa mare înălțime spirituală încât este identificat cu un personaj din trecut. Aceasta înseamnă tocmai o excepție de la fenomenul pe care tocmai l-am semnalat. Deci, faptul că Isus este identificat cu un prooroc care a murit reprezintă un COMPLIMENT special, o apreciere neobișnuită din partea unui popor religios! Deci poporul nu doar că îl apreciază pe Isus, dar îl apreciază chiar FOARTE MULT și sunt gata să îl primească în rândul sfinților pe când este ÎNCĂ în viață! Dacă ar fi spus că este un nou prooroc, nu ar fi fost o apreciere așa de înaltă ca a fi numit unul din proorocii din vechime! Deci Isus pare a primi complimentul maxim din partea poporului. Dar care din proorocii din vechime? Aici părerile diferă. Probabil fiecare l-a identificat pe Isus cu personajul vechi-testamentar favorit sau pe care îl cunoștea mai mult. Cei care îl iubeau pe Ieremia, au văzut mai mult asemănările dintre Isus și Ieremia. Cei care erau impresionați de Ilie și cunoșteau și profețiile din Maleahi, l-au identificat cu Ilie, și tot așa.

Dar NIMENI nu l-a identificat cu MESIA! Aprecierile din partea mulțimii, deși sunt foarte înalte, sunt de fapt o OFENSĂ la adresa Celui care era Mesia, Fiul lui Dumnezeu, infinit mai mare decât toți proorocii la un loc. Răspunsul favorabil al mulțimii era de fapt o NERECUNOAȘTERE și o RESPINGERE față de Isus. Nu e suficient să îl apreciezi pe Isus, să îl simpatizezi, să îi faci complimente minunate. Isus făcuse suficiente semne pentru a fi recunoscut ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Poate într-o primă fază te puteai gândi că este unul sau ca unul din marii prooroci. Dar Isus nu mai era în primele zile de lucrarea publică. Deja plouase cu tone de revelații deasupra lui Israel. Poporul avea toate datele pentru a-l recunoaște ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Poporul vede asemănările dintre Isus și marii prooroci, dar nu vede și DIFERENȚELE, și elementele de NOUTATE. Ei rămân blocați în ce cred că știu și nu țin pasul cu revelația lui Dumnezeu în continuă desfășurare. Ei rămân la lucrurile vechi, dar nu se smeresc în fața celor NOI. Așa zisele răspunsuri favorabile, așa-zisele voturi pro-Isus din partea mulțimii reprezintă de fapt o respingere a lui Isus. Isus poate fi primit doar ca CINE este El. A-l recunoaște pe Isus înseamnă a recunoaște cine este El cu adevărat!

Isus întoarce întrebarea ucenicilor. Ucenicii erau cei mai apropiați de el. Poporul falimentase în a da răspunsul corect. După atâta lucrare, trudă sau predicare, poporul nu rodise!

Dar ucenicii? Oare ei ce vor spune? Petru, cel care a luat inițiativa de a merge pe ape, este cel care ia inițiativa și răspunde. Și spre surpriza noastră, răspunde corect! El spune:

- Tu ești Hristosul (Unsul, Mesia), Fiul Dumnezeului celui viu!

După necredința de la a doua înmulțire a pâinilor și de după a doua înmulțire a pâinilor, suntem UIMIȚI că Petru dă răspunsul bun. Și nu este doar o formulare corectă fără acoperire. Isus confirmă că răspunsul lui Petru are acoperire:

- Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri!

Observ că și carnea și sângele ți-ar putea descoperi că Isus este Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Aceasta ar însemna o deducție rațională omenească, și doar o acceptare intelectuală a divinității lui Isus. În țările creștine mulți oameni ar răspunde corect la întrebarea Mântuitorului. Dar cei mai mulți dintre ei au primit acest răspuns prin canale pământești și omenești. Diferența dintre ei și Petru este că Petru a primit acest răspuns prin REVELAȚIE. DOAR REVELAȚIA poate duce la o cunoaștere corectă a identității lui Isus și la o credință vie, autentică, mântuitoare în Isus Hristos. Petru primește această revelație! Și crede! Tatăl i-a descoperit acest lucru pentru că încetul cu încetul s-a smerit în fața semnelor lui Isus. Declarația lui Petru e mai înaltă decât cea din 14:33. În 14:33 erau sub impactul unei minuni noi. În cap.16, Petru este în contextul unui dialog. De asemenea, răspunsul lui Petru este dat în contrast cu răspunsurile mulțimii și include și divinitatea și mesianitatea lui Isus. Și nu în ultimul rând, Isus confirmă autenticitatea răspunsului lui Petru, fapt ce nu se întâmplă (sau nu este menționat de Matei) după declarația din 14:33. Observăm o dinamică a credinței. În 14:33, ei manifestă o anumită credință în divinitatea lui Isus. La a doua înmulțire a pâinilor și după a doua înmulțire, ei manifestă mai degrabă necredință decât credință. Dar apoi, în discuția din Cezarea lui Filip, Petru manifestă o credință MAI MARE ca cea din 14:33. Deci, rodul din inima ucenicilor se zbate între credință și necredință, și este vorba de un proces dinamic, în care un urcuș poate fi urmat de un coborîș, dar și un coborîș de un urcuș. Isus, cu multă răbdare continuă să samene în inima lor. Ei trec prin diferite experiențe cu Isus, și în anumite momente fac niște conexiuni și primesc niște revelații. Este încurajator că nu trebuie să mergi perfect, fără eroare pe drumul rodirii și al credinței, pentru a ajunge la rodul din 16:33. Erorile și greșelile noastre pot duce și ele la formarea credinței. Se poate învăța și din greșeli! Ce mare este harul! Credința nu se naște din credință, ci din zbaterea dintre încredere și îndoială! Așa a fost la ucenici. Așa va fi și la noi.

Isus nu doar confirmă autenticitatea răspunsului lui Petru, dar îi spune valoarea și semnificația acestui răspuns și ce va construi Isus pe temelia acestui răspuns:

- Tu ești Petru (piatră), și pe această Piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.

- Îi voi da cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri.

Promisiunea lui Isus făcută lui Petru este amețitoare. Pentru prima dată în Evanghelia după Matei este introdus conceptul de BISERICĂ. Biserica este capodopera lui Hristos, și iată că Biserica îl va avea pe Petru drept temelie! La ce se referă Isus? Biserica este zidită pe temelia APOSTOLILOR. Apostolii, ca niște meșteri zidari, au pus temelia (vezi 1 Cor.cap.3). Temelia este Hristos și nu poate fi altă temelie. Apostolii au fost cei care L-au vestit pe Hristos, cei care au dăruit lumii și Bisericii Evanghelia lui Hristos. În acest sens Petru, și apoi și ceilalți apostoli aveau să fie temelia Bisericii. De asemenea, EVANGHELIA vestită de ei avea să devină poarta de INTRARE în Împărăția lui Dumnezeu, cei care aveau să creadă Evanghelia apostolilor aveau să fie primiți în Împărăție, dar cei care nu aveau să primească Evanghelia lor nu aveau să fie primiți în Împărăție.

Dar pare această promisiune un CEC în alb? Este ea oare o promisiune condiționată sau necondiționată? Am analizat deja, în Evanghelia după Matei, problematica promisiunilor divine. Ele prin definiție sunt condiționate de credințioșia omului și operează DOAR în cadrul hotărât de Domnul. Chiar și bunul simț ne învață să nu ne închipuim că Petru, dacă avea chef, putea hotărî ca toți oamenii să fie primiți în Împărăție, iar Dumnezeu, na, nu avea ce face, și trebuia să accepte ce hotărâse Petru. Este important să observăm CÂND îi face Dumnezeu această promisiune lui Petru: i-o face când acesta își manifestă CREDINȚA în Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Mesia! Deci DOAR în acest cadru, și DOAR dacă Petru va păstra acest tip de credință, se va putea bucura de promisiunea din v.18-19!!! Tabloul următor vine tocmai să confirme această interpretare. Și anume, Petru se abate de la credința în divinitatea lui Isus, căci dacă ar fi păstrată vie credința în identitatea lui Isus, cum ar fi avut îndrăzneala să Îl ia de o parte, să Îl mustre și să îi spună că NU ESTE BINE ceea ce are de gând să facă. Cum poți să Îl pui pe Dumnezeu la colț ca să îi faci observații și să-i dai lecții? Petru s-a abătut de la credința din 16:16. Și Isus ce îi răspunde? Îi răspunde oare: ***voi face cum ai spus, căci ți-am promis că orice vei decide tu pe pământ, se va decide și în ceruri.*** NICIDECUM! Ci: ÎNAPOIA MEA, SATANO! Promisiunea din 16:18-19 rămâne VALABILĂ doar în măsura în care Petru rămâne în credința din 16:16, adică se pleacă total sub autoritatea lui Isus. Iuda a beneficiat și el de promisiunile rostite de Isus ucenicilor. Dar Iuda nu s-a bucurat de niciuna din aceste promisiuni. Petru, chiar după Rusalii, are momente de abateri de la Evanghelie, și Duhul îl corectează, și Petru trebuie să se reazeze sub autoritatea lui Hristos (vezi Galateni 2, Fapte 9-11). Așa-ziii teologi care au folosit acest pasaj pentru a argumenta infailibilitatea Bisericii și faptul că orice decide Biserica e bun și cerul trebuie să se supună pământului și nu invers, au IGNORAT (cu bună știință) atât contextul cap.16, cât și contextul Evangheliei după Matei, și al Noului și Vechiului Testament. Petru, chiar în următoarele zile după ce primește promisiunea din 16:16, este folosit de Satan Însuși pentru a lovi în Hristos! Toate promisiunile pozitive date de Isus Bisericii sunt condiționate de credințioșia Bisericii față de Hristos!

Declarația lui Petru din 16:16 însoțită de confirmarea din cuvintele așa de mari rostite de Isus la adresa lui Petru, ne-ar putea face să credem că în sfârșit avem acel ROD al credinței. Dar Petru a avut doar o licărire, și doar a întrezărit ceva din divinitatea și mesianitatea lui Isus. Drumul până la cristalizarea unei credințe autentice, stabile și mature a ucenicilor în Isus avea să mai dureze și să mai parcurgă multe și dureroase etape. Dar oricum, declarația lui Petru confirmată de Isus, marchează finalizarea unei etape și trecerea în următoarea etapă. Versetele 16:20-21 ne arată clar că, după 16:16, Isus îi trece pe ucenici într-o nouă etapă de formare.

Isus însă poruncește ucenicilor să nu spună nimănui că El este Mesia. De ce? Sunt mai multe posibile motive:

- Poporul avea așteptări idolatre de la Mesia. Ei asociau pe Mesia doar cu un izbăvitor fizic. Dar Isus trebuia să moară și să învieze. Moartea Sa a fost o imensă dezamăgire pentru proprii Săi ucenici care L-au recunoscut ca Mesia și pe care i-a învățat dinainte că va muri și că va învia. Isus pare că vrea să protejeze poporul de așteptări idolatre față de Sine și de dezamăgirea ce avea să fie adusă prin moartea Sa. De-abia după înviere, El poruncește ucenicilor Săi să proclame tuturor că Isus este Mesia.
- Isus nu a vorbit foarte direct despre identitatea Sa. El trebuia recunoscut de către oameni prin lentila Vechiului Testament și prin semnele pe care le făcea. Nu El trebuie să spună cine este El, ci oamenii trebuiau să recunoască cine este El în lumina lucrărilor Sale. Recunoașterea Sa ca Mesia era un PROCES în care Tatăl cel din ceruri decoperea doar pruncilor adevărata identitate a lui Isus.
- Ucenicii nu ar fi știut să explice norodului mesianitatea lui Isus. Ei înțeleseseră doar în parte identitatea lui Isus. Astfel, ei ar fi transmis norodului un mesaj incomplet despre Isus, care mai mult ar fi încurcat decât ar fi ajutat.

Ancorarea credinței în adevărata identitate a lui Isus are o valoare inestimabilă. Pe temelia recunoașterii lui Isus ca Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu este zidită Biserica Sa. Și temelia aceasta este atât de puternică încât porțile Locuinței morților nu vor birui Biserica. Cei credincioși vor fi izbăviți de mânia lui Dumnezeu, și iadul nu va mai avea nicio putere asupra lor. Ei vor învinge prin Hristos moartea, atât moartea spirituală cât și cea fizică. Moartea nu îi va putea ține și ei vor învia în trupuri de slavă în ziua răsplătirii. Spunem că rămâne și pentru noi valabilă întrebarea: cine este Isus? El este inima Evangheliei, Cel în care trebuie să se ancoreze toată credința noastră. Scopul principal al trudei Duhului Sfânt față de noi rămâne să ne descopere din ce în ce mai mult CINE este HRISTOS și să ne ancoreze și mai mult ancora încrederii noastre în El. Duhul vrea ca toată ÎNCREDEREA noastră, toate AȘTEPTĂRILE noastre, toate VISELE noastre, toate CĂUTĂRILE noastre, toate DORINȚELE noastre, toate SPERANȚELE noastre, toate TEMERILE noastre, toate ÎNGRIJORĂRILE noastre, toate VIBRAȚIILE ființei noastre, toate obiectivele și scopurile noastre, toate MOTIVAȚIILE

noastre, toate ACȚIUNILE noastre, toate GÂNDURILE și SENTIMENTELE noastre să fie pline doar cu HRISTOS! Duhul vrea ca Hristos să ne UMPLE întreaga ființă! Orice vis, orice dorință, orice plan, orice încredere, orice gând care nu este centrat și orientat spre Hristos, devine UN DUȘMAN, un OBSTACOL în calea apropierii de Hristos. Și orice dușman va trebui să fie ZDROBIT pentru ca TOT ce este în noi să fie umplut doar de Hristos. Anumite vise legate de această lume par inocente, nevinovate, nepăcătoase. Dar ele sunt ca și complimentele norodului adresate lui Hristos. Din pricina valorii lui Hristos, din pricina a ceea ce este El cu adevărat, orice compliment omenesc adresat lui Hristos devine O OFENSĂ la adresa Lui! La fel, din pricina a ceea ce este Hristos, orice VIS, orice dorință, orice plan, orice teamă, care nu este centrată în El, care nu Îl are pe El ca scop, ca țintă, ca Rege, devine o OFENSĂ la adresa Lui și un dușman în calea apropierii Lui. Și Duhul Sfânt, în marea Sa bunătate, va lua toate visele, dorințele, planurile, temerile ascunse ale inimii noastre, și le va zdrobi pe rând și le va face așternut la picioarele lui Hristos. În acest spirit, Pavel ne învață:

- Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice GÂND îl facem rob ascultării de Hristos! (2 Cor.10:5)

Și cât de greu mor unele vise. Și de câte ori trebuie zdrobit același vis. Și cât de profundă e durerea când adâncul ființei noastre este zdrobit sub autoritatea lui Hristos! Dar cât de mare este bucuria, slava, viața, când Hristos umple acele locuri cu prezența Sa! A crede profund că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu înseamnă a-ți ancora ÎNTREAGA FIINȚĂ doar în Hristos! Înseamnă ca, în orice domeniu al vieții tale (siguranța materială, siguranța relațională, siguranța familiei tale, a sănătății tale), să îți PUI încrederea doar în Hristos, ca în orice ACȚIUNE (la locul de muncă, în slujirea în Biserică etc.) să Îl cauți doar pe Hristos și să-L proslăvești doar pe Hristos, ca în orice bucurie sau plăcere să te centrezi doar pe Hristos! Să respiri doar Hristos, să gândești doar Hristos, să visezi doar Hristos, să dorești doar Hristos, să aștepti doar Hristos, să te bucuri doar în Hristos, să proslăvești doar pe Hristos, să trăiești doar Hristos, să arăți doar spre Hristos! Orice lucru mai mic sau mai mare (comoditate, plăceri aparent nevinovate în care ne refulăm, vise în care Hristos nu este Domnul, temeri de anumite situații sau de anumiți oameni) în care Hristos nu este Domnul, este o urâciune. Toate aceste obstacole în calea cunoașterii și umplerii lui Hristos trebuie zdrobite fără milă și făcute așternut al picioarelor Lui! Și în acest proces care nu se încheie niciodată, vom trece prin diverse încercări și experiențe cu Hristos, prin diferite pasaje ale Scripturii, și din când în când, Isus ne va opri puțin și ne va pune aceeași și aceeași întrebare: cine spune sufletul tău că sunt Eu? De fapt, toate întrebările teologiei și toate întrebările din viața noastră, ar trebuie reduse la o singură întrebare: cine este Isus? De fapt aceasta este marea întrebare a VIETII noastre. De fapt, toate celelalte întrebări: De ce nu răspunzi, Doamne? De ce îngădui cutare lucru? etc. nu sunt deloc relevante, nu au în sine niciun rost, nicio legitimitate. Ce înseamnă ca TOATE ÎNTREBĂRILE sufletului nostru să fie făcute așternut al picioarelor Lui și să fie umplute de Hristos? Înseamnă ca toate aceste întrebări să fie subordonate și topite în SINGURA ÎNTREBARE LEGITIMĂ: cine ești Tu, Isuse?

Întrebările sufletului meu sunt centrate pe mine sau pe Hristos? Ce înseamnă ca toate întrebările sufletului meu să fie făcute roabe ascultării lui Hristos? Înseamnă ca toate de ce-urile centrate pe mine să le lepăd, și pornind de la același necunoscute și dureri, să reformulez întrebarea corect: cine ești Tu, Doamne, care taci când Eu te chem? Cine ești Tu, Doamne, care îngădui acest lucru în viața mea? Nu răspunde De ce-urilor mele, dar răspunde-mi doar la această întrebare: Cine ești Tu? Cum pot vedea slava Ta în toate aceste lucruri și zbateri? Cel rău este expert în defocalizare în toate domeniile. El ne păcălește și în formularea întrebărilor noastre. Privește la întrebările inimii tale. E adevărat că unii nu mai au întrebări deloc, și e grav. Și atunci va fi nevoie de necazuri și încercări, ca să reînviezi organul de a pune întrebări. Dar dacă avem întrebări care ne mistuie sufletul, care sunt aceste întrebări? Pe cine sunt centrate? Nu cumva aceste întrebări ne defocalizează inima de la singura ÎNTREBARE care e legitimă și care merită pusă: CINE EȘTI TU, DOAMNE? Celelalte întrebări nu trebuie anulate, dar trebuie subordonate și topite în această singură întrebare: Cine ești Tu, Doamne? ***Când vei veni la Mine? Care sunt căile Tale? Ce este slava Ta? Ce este iubirea Ta? Ce se ascunde în adâncul inimii Tale?*** Mai auzim glasul Domnului care ne oprește din drumul nostru și ne pune mereu aceeași întrebare: cine spune sufletul tău că sunt Eu? Iată ÎNTREBAREA pe care Domnul o are pentru noi. Iată ce urmărește El cu atenție maximă clipă de clipă. El este profund preocupat de modul în care inima noastră răspunde la această întrebare. Iartă-mă, Doamne, pentru toate întrebările deșarte pe care ți le-am pus! Și ajută-mă ca de fiecare dată, în orice context sau încercare, să pun întrebarea cea bună: Cine ești, Tu, Doamne? și apoi să continui firesc: Ce vrei să fac, Doamne?

16:21-28 – Isus vestește patimile și moartea Sa

Din 16:21, ucenicii trec într-o nouă etapă în formarea lor. Prin glasul lui Petru, ei au recunoscut măcar în parte cine este Isus: Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Dar ce avea să facă Isus? Pentru ce venise El pe pământ? Ucenicii încă nu știau răspunsul la aceste întrebări. Încă erau departe de a înțelege FUNCȚIA și LUCRAREA lui Mesia. În mintea lor străluceau doar pasajele din Scriptură care vorbeau despre restaurarea tuturor lucrurilor pe care o va opera Mesia la venirea Sa. Dar pasajele care vorbeau atât de clar despre suferințele lui Mesia erau date uitării, răstălmăcite, neglijate. Isus știe că aceasta era eroarea teologică fundamentală a lui Israel cu privire la identitatea lui Mesia. Această eroare teologică fundamentală izvora dintr-o eroare a trăirii lor cu Dumnezeu. Ei doreau să își ia partea în lumea aceasta, și refuzau calea pierderilor acum și aici pentru țara și cetatea mai bună în care nădăjduse tatăl lor Avraam! Această eroare din trăirea lor cu Domnul a fost terenul propice pentru cultivarea erorii fundamentale cu privire la identitatea lui Mesia. Hristosul era chemat să fie un Miel de Jertfă. Acest aspect al identității Lui era total ascuns lui Israel. Isus nu vorbește de la început despre suferințele Sale ucenicilor. El le vorbește doar când aceștia erau pregătiți, doar după ce parcuseră o anumită etapă în cunoașterea Lui. Și Hristos le dă o NOUĂ revelație despre Sine, și le destăinuie tainica lucrare a lui Mesia. Mesia venise să moară, să sufere. Ce paradox! Ce taină! Isus descoperă această TAINĂ doar ucenicilor, doar celor care rămăseseră lângă El și se smeriseră înaintea revelațiilor

Logosului. Isus îi anunță și de la început și ÎNVIEREA. Moartea Sa este o aparentă înfrângere. Ea este de fapt mijlocul spre VICTORIE. Învierea și nu suferința este FINALUL drumului Său.

Dar iată cum reacționează ucenicii la această NOUĂ descoperire. În alte Evanghelii, ni se spune că ei pur și simplu nu pricepeau ce le spune Isus. Ce le spunea Isus li se părea O NEBUNIE, ceva total greșit și illogic, ceva total în neconcordanță cu Scripturile Vechiului Testament și cu planul lui Dumnezeu. Ei au înțeles INFORMAȚIA: că Isus va suferi (căci altfel de ce l-ar mai fi muștrat Petru pe Isus?), dar nu au înțeles semnificația, rostul, rațiunea, necesitatea suferințelor. Ei au fost atât de șocați de aceste cuvinte din partea lui Isus, încât au ajuns la concluzia că Isus GREȘEȘTE, a luat-o pur și simplu RAZNA, se abate de la calea Domnului! Și atunci Petru decide să Îl ia pe Isus de o parte și să-L mustre spunându-i: ***Să te ferească, Dumnezeu, Doamne! Să nu ți se întâmple așa ceva!*** Ce tablou: omul, țărâna, luându-L de o parte pe Creator și muștrându-L, învățându-L, sfătuindu-L ce este mai bine pentru El! Oare nu de atâtea ori venim cu aceeași atitudine înaintea Domnului? Oare nu vorbim de la egal la egal cu El și chiar Îl luăm de sus învățându-L ce este mai bine pentru viața noastră și pentru viața Bisericii Sale? Iartă-ne, Doamne, nebunia, mândria, și urâciunea sufletului nostru! Noi chiar credem că suntem dumnezei, că suntem ca Tine și că putem vedea, ști și face mai bine? Și evidențele vieții noastre ne arată cât de puțin știm și că ne poate păcăli și un copil. Și totuși, noi știm și Te învățăm pe Tine! Doamne, de unde această mândrie luciferică? O, cât de adânc a intrat în noi virusul Șarpelui: vei fi ca Dumnezeu! Când vrem să ne certăm cu Tine, să ne aduci aminte te rog, de tabloul cu Petru, ca să vedem cât de ridicoli, urâcioși și groaznici suntem noi când purtăm această atitudine în inima noastră! Căci Petru te descuraja să Îl mântuiești! Căci prin Petru, Satana vroia să te convingă să RENUNȚI la cruce! Da, Petru îți cerea ca el să nu fie mântuit și să piară în iad! Iar drumul Tău nu era de dragul Tău, ci de dragul Lui! Și așa este și cu viața noastră! Ori de câte ori voia noastră intră în contradicție cu voia Ta, cu planul Tău, atunci înseamnă că voia noastră este spre PIEIREA noastră, și voia Ta spre mântuirea noastră! Dacă noi îți cerem un lucru și Tu NU ni-l dai, nu ni-L dai din DRAGOSTE pentru că VREI să ne MÂNTUIEȘTI! Și dacă ne-ai da acel lucru, și ne-ai asculta, atunci Tu ai lucra spre pieirea și nu spre mântuirea noastră! Și dacă îți cerem să îndepărtezi un lucru, un necaz din viața noastră, dacă Tu nu ne ascuți, este pentru că îndepărtarea acelui lucru ar lucra spre PIEIREA noastră, iar neîndepărtarea lui spre MÂNTUIREA noastră! Petru nu știa cât de bolnav este el și cât de grav este păcatul lui și de aceea nu înțelegea necesitatea morții lui Isus. Aluatul Fariseilor minimalizase gravitatea PĂCATULUI. Ei erau plini de acest aluat. Dacă Isus l-ar fi ascultat pe Petru, Petru nu ar fi fost niciodată mântuit. Noi, ca și Petru, nu știm cât de bolnavă este inima noastră și cât de adânc este păcatul din noi. Noi nu suntem conștienți de ce are și de ce nu are nevoie inima noastră. Noi nu conștientizăm că primirea unui dar pământesc ne-ar face rău și ne-ar putea îndepărta de Domnul, și nici faptul că un necaz sau o suferință curăță în adâncul nostru un virus care în timp ne-ar putea smulge din brațele Domnului. Ca și în cazul lui Petru, eroarea noastră pornește dintr-o superficială cunoaștere a problemelor păcatului și a bolilor aduse de aceasta în inima noastră. Iar puțina cunoaștere de sine izvorăște din puțina cunoaștere a lui Hristos. Dacă ucenicii ar fi văzut cu adevărat gloria și frumusețea lui Hristos, ar fi trebuit să vadă

și RESTUL din viața lor, diferența enormă dintre trăirea lor și trăirea lui Hristos. Ar fi trebuit să conștientizeze CÂT de URÂCIOȘI sunt ei, cât de MARE este PĂCATUL lor, și ar fi înțeles NEVOIA ispășirii păcatelor lor. La sfârșitul fiecărei zile de umblare cu Isus, ar fi trebuit să cadă la pământ și să spună: Ce frumos ești Tu, Doamne! Dar ce urât sunt eu! Cât de mare este păcatul meu! Ai milă de mine! Cum voi putea sta în prezența Ta, Tu cel Preasfânt, când eu sunt atât de păcătos? Cum poate fi iertat păcatul meu? Toată cartea Levitic și tot Cortul Întâlnirii fusese dat pentru ca evreul să ajungă tocmai la aceste întrebări. Și din aceste întrebări ar fi fost călăuziți de profeți spre marele răspuns: Mesia, adevărata Jertfă pentru păcat! Dar ucenicii nu se întrebau CUM POATE fi iertată starea lor atât de păcătoasă, ci: Cine este mai mare? Puțina cunoaștere a lui Hristos a cauzat o superficială cunoaștere de sine. Pentru că noi cunoaștem atât de puțin BOLILE inimii noastre, moartea din adâncul ființei noastre, de aceea insistăm cu atâta îndrăzneală la Dumnezeu să ne dea cutare dar sau să ne izbăvească din cutare necaz! De aceea, punem atâtea întrebări: de ce, Doamne? Iar Domnul, în dragostea Sa, nu ne arde cu focul mâniei sale, nici nu ne ascultă cererile, dar nici nu ne explică DE CE nu ne răspunde. În Ioan 14 am comentat pe larg acest aspect. Isus nu le spune că va muri pentru păcatele lor. El le spune doar că trebuie să plece ca să poate veni Duhul. Dar explicația este de fapt legată de ispășirea păcatului lor. Isus, în gingășia Sa, le ascunde acest lucru. El nu vrea să îi umilească, să se simtă vinovați și responsabili de moartea Sa! De-abia după înviere le descoperă taina ispășirii păcatului. ***De ce trebuie să pleci Doamne, de lângă noi? Pentru binele vostru!*** le răspunde Isus! Cel mai mare paradox: Isus trebuie să plece de lângă tine spre binele tău! La fel este și cu De ce-urile noastre! De ce, Doamne, trebuie să trec prin acest necaz sau să nu primesc cutare dar promis de Tine? Domnul nu ne răspunde încă. Dar noi știm că o parte esențială din răspuns ține de urâciunea bolilor din noi. Suntem atât de bolnavi astfel încât prin acel dar ne-am îndepărta de Domnul, și fără acest necaz am lua-o pe cărări străine. Uităm că suntem bolnavi, iar Isus este medicul desăvârșit! Uităm că suntem mereu pe masa sa de operație. Întrebările noastre sunt la fel de absurde ca ale unui pacient pe masa de operație, care trebuie să fie curățit de o tumoare pentru a nu muri, și care se ceartă cu doctorul întrebând:

- Mi-e foame, de ce nu îmi dai de mâncare? (dar nu știe că mâncarea l-ar putea omorî în timpul operației).
- Vreau acasă, de ce mă ții legat de acest pat? (dar nu știe că acasă tumoarea l-ar omorî în câteva zile)
- Mă doare, nu mă mai înțepa! (Dar nu știe că durerea este spre curățarea tumorii)
- De ce durează atât de mult? (Dar el nu știe cât de adâncă este tumoarea și cât de răspândită este în organism și de asemenea, nu știe că intervenția, dacă ar fi mai rapidă, mai bruscă și ar atinge și alte organe, el ar putea muri. Medicul vrea nu doar să îndepărteze tumoarea dar să îl și țină în viață!)

- Dacă mă iubești, du-mă acum la prietenii mei ca să avem o părtășie sfântă împreună! (Dar nu știe că operația este URGENTĂ și trebuie să aibă loc acum!)
- De ce mă tai? Ai să mă omori! Am să fiu distrus de această intervenție a ta. (Dar el nu știe că Medicul care-l operează este tatăl său și cel mai bun medic din istorie!)

Și Isus, mărețul medic, ne iubește până la capăt. La fel ca și cu Petru, are răbdare cu noi, nu ne spulberă pentru mândria noastră, nu ne ascultă cererile noastre care sunt în defavoarea noastră, și nici nu ne explică deodată cât de urâtă este tumoarea din inima noastră. El continuă în tăcere să ne opereze spre mântuirea noastră. E adevărat că pentru a avea această VIZIUNE asupra lucrurilor avem nevoie de CREDINȚĂ. Dar a crede că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, înseamnă a crede și că El este Doctorul și Mântuitorul DESĂVÂRȘIT și că El știe mereu ce este MAI BINE pentru noi și de ce avem cu adevărat NEVOIE! Înseamnă a crede că de fiecare dată când voia noastră nu coincide cu voia Lui, voia noastră ne duce, ca pe Petru, la pieire. Și atunci, vom lepăda voia noastră, dar nu ca și cum am renunța la un lucru de preț în favoarea Domnului, ci ca și cum am renunța la moarte pentru a avea parte de viață.

Ce s-a întâmplat cu credința lui Petru din 16:16? În mod cert, în acele clipe când s-a hotărât să îl mustre pe Hristos, Petru a renunțat la a mai crede în Isus, și a ales calea necredinței. Nu înseamnă că a renunțat de tot la a mai crede în Hristos, dar a răspuns cu NECREDINȚĂ la NOUA revelație despre Hristos! El a crezut în revelațiile despre Hristos primite până în cap.16:12. Dar iată că Isus acum le dăruia o NOUĂ revelație despre SINE (cea din 16:21). Această NOUĂ revelație înseamnă o nouă provocare pentru credința lui Petru și a ucenicilor. Credința lor se ancorase doar în ceva din identitatea lui Hristos. Dar credința trebuie să crească! Ea trebuia să se ancoreze în întreaga identitate a lui Isus. Isus le descoperă acum ceva nou din IDENTITATEA SA. Dar acest lucru nou este șocant pentru ucenici. Acest lucru nou contrazice întreaga lor filosofie despre lume și viață, întreaga lor teologie despre Mesia, întreaga lor înțelegere a Scripturilor și a voii lui Dumnezeu, lovește fără milă în toate visele și așteptările lor cu privire la Isus. Isus era MULT diferit față de cum și-l închipuiseră ei. Și acest lucru NOU din IDENTITATEA Lui Isus pare de neînțeles și intră în contradicție cu lucrurile bune și frumoase pe care ei le știau până atunci. Noul aspect din identitatea lui Isus le clatină din temelii întreaga lor viziune asupra lumii, a vieții, asupra lor înșile, asupra planului lui Dumnezeu, asupra lui Dumnezeu Însuși. Credința e provocată din nou! Credința poate crește doar când e provocată. Și pentru a fi provocată, lucrul Nou de care este chemată să se agațe este mereu șocant, atipic, de neînțeles, și cere moartea a ceva din noi înșine care până în acel moment fusese validat ca fiind bun, drept, frumos și adevărat. Căci credința crește doar printr-un salt nou al credinței! Dar dacă o nădejde s-ar vedea, ce fel de nădejde ar mai fi? Vorbim de credință atunci când este un aspect nevăzut, nedescoperit, neînțeles de noi de care trebuie să ne agățăm. Nu este un salt orb în gol. Căci saltul este susținut de TOT ce am înțeles și cunoscut PÂNĂ în acel moment. Dar în clipa

saltului nu vedem și nu înțelegem tot din locul spre care trebuie să pășim. Este ca și cum am călca peste o prăpastie. Când călcăm nu cădem în prăpastie și în urma noastră se vede un pod de piatră peste prăpastie. Dar când privim înainte vedem doar hăul. Avem nevoie de credință la fiecare pas. Dar credința nu e oarbă, căci podul de piatră care ia ființă în spatele nostru și faptul că până atunci nu am căzut, ne oferă motive și rațiuni suficiente ca să avem curaj să pășim mai departe înainte fără să ne fie teamă că vom cădea. Dar hăul dinaintea noastră devine din ce în ce mai înfricoșător și adânc, și credința primește astfel provocări din ce în ce mai mari! Așa este și cu cunoașterea lui Hristos. El ne va revela mereu aspecte noi, șocante din caracterul Său care ne vor zgudui din temelii visele noastre, așteptările noastre, concepțiile noastre cele mai adânci. Vom fi provocați ca și ucenicii să ne ancorăm în noul aspect din identitatea lui Hristos și să renunțăm la ceva din noi înșine fără să înțelegem în primă fază de ce. Pur și simplu să credem și să mergem pe mâna lui Hristos. Și apoi în scurgerea vremurilor, Hristos ne va explica de ce, și vom înțelege acest aspect nou din identitatea Sa. Și în spatele nostru vom vedea podul de piatră. Dar apoi va apărea un nou hău în fața noastră. Și drumul credinței va merge până la capăt. Ferice de cel care perseverează pe acest drum pentru a putea să se îmbogățească cu cât mai mult din CINE este Hristos! Drumul îmbogățirii cu Hristos este la fel pentru ucenici ca un drum al credinței, un drum al lepădării și dezgolirii de sine.

Isus a răsplătit credința ucenicilor din 16:16 cu o nouă revelație. Dar o nouă revelație înseamnă și un nou test. Iar un test te poate sui mai sus sau coborî mai jos. În prima față, noul test îl îndepărtează pe Petru de Isus. Dar când Isus îl muștră pe Petru cu așa cuvinte aspre, Petru se smerește. El nu ripostează. Nu înțelege sensul cuvintelor lui Isus, dar acceptă prin credință autoritatea lui Isus și rămâne lângă El. Ucenicii s-au luptat multă vreme cu această provocare din partea lui Isus. De-abia după înviere, credința lor s-a putut ancora cu putere în acest aspect esențial din identitatea lui Isus. Aici a fost Isus pentru ei marea pricină de poticnire. Aici a fost marea provocare a credinței lor. Aici, când Isus le-a vorbit despre suferințele Sale care anunțau suferințele lor. Drumul spre slavă care trece pe la cruce va fi și pentru noi marea pricină de poticnire în umblarea noastră cu Isus; acest aspect al identității lui Isus va fi cel mai greu de înțeles și de crezut de inima noastră. Căci dacă am crede cu adevărat în semnificația crucii oare nu am primi cu bucurie orice cruce sau orice necaz din viața noastră? Reacția față de propriile necazuri ne arată cât de mult sau cât de puțin ne-am ancorat credința în acest aspect esențial din identitatea lui Isus care a fost marea pricină de poticnire atât a lui Israel cât și a ucenicilor. Dacă până a ajunge în 16:16 a fost o imensă bătălie, următoarea etapă a creșterii credinței ucenicilor în Isus, ca Miel de jertfă, avea să fie zdruncinată de un război și mai mare. Războiul de fapt nu se încheie în 16:16. În 16:16 de-abia începe!

Lupta spirituală este incredibil de mare. Petru primește în 16:16 de la Tatăl revelația identității lui Isus Hristos, iar în 16:22, Satana vorbește prin el pentru a-L descuraja pe Fiul de pe drumul crucii! Este posibil ca promisiunile primite de Isus în 16:18-19 să fi fost greșit interpretate de Petru. El nu a înțeles nici condiționarea promisiunilor, nici faptul că acestea aveau ca temelie harul și nu meritele sale. Și atunci, Petru își ia prea în serios rolul de purtător al

cheilor Împărăției. El se ridică ca Adam de altădată peste Cel care i-a încredințat autoritatea. Satana se folosește de mândria lui Petru, de toată teologia sa mesianică greșită și de alți factori pentru a transmite prin el un mesaj de descurajare față de Isus. Și descurajarea este cu atât mai intensă cu cât vine prin cei care sunt mai apropiați. Observăm că deși Petru este muștrat aspru de Mântuitorul, Petru nu este lepădat ca ucenic. El rămâne ucenicul lui Isus. Dar în dinamica creșterii spirituale putem să ne comutăm foarte repede de sub autoritatea Luminii și prin noi să lucreze Întunericul. Pot rosti o vorbă ziditoare, și peste câteva minute mă pot enerva și pot rosti cuvinte jignitoare. Aceasta este realitatea dinamicii luptei spirituale. Dar aceste schimbări au locul în cadrul dinamicii rodirii. Nu înseamnă însă o schimbare de statut sau de identitate. Petru a fost în neveghere și a fost folosit de cel rău. Dar el a rămas ucenicul lui Isus. A fost iertat și a rămas în cercul celor mai apropiați. În 17:1, Petru este primul chemat pe Muntele Schimbării la Față. Nu este întâmplător că Satana s-a năpustit asupra lui Petru ca prin el să îl descurajeze pe Isus. Căci Petru fusese primul dintre ucenici care a declarat atât de solemn adevărata identitate a lui Isus. Petru devine astfel prima țintă a celui rău. Cu cât te apropii mai mult de Isus, cu atât devii țintă a celui rău. Căci prin tine cel rău poate lovi mai mult în lucrarea lui Hristos spre descurajarea Bisericii. Ținta principală rămâne în acest tablou Isus. Mare atenție când jucăm rolul lui Petru. Dacă Dumnezeu încredințează unui slujitor al Său o mare lucrare, și noi facem parte din cercul celor apropiați acelui slujitor avem și un mare har, dar și o mare responsabilitate. Cel rău știe că loviturile cele mai dureroase vin mereu din partea celor mai apropiați. O jignire de la un prieten apropiat este mai dureroasă decât 10 lovituri cu nuiiele din partea unui dușman sau a unui necunoscut. Să fim conștienți nu doar de faptul că cel rău va încerca să ne lovească prin cei mai apropiați, dar și că va încerca prin noi să lovească pe cei apropiați nouă. Rănila cele mai adânci le vom face celor pe care-i iubim mai mult. Iată ce urmărește cel rău. Dar cât de conștient este Isus de războiul spiritual și cât de minunat reacționează. Deși îl pune la punct pe Petru, adresează mesajul nu lui Petru, ci mai întâi Satanei! Isus este conștient că nu Petru este cel care lovește, ci Satana. Petru este un simplu vas amăgit de expertul amăgirilor. Isus ripostează față de Satana și nu față de Petru. Iar față de Petru arată dragoste, răbdare și îngăduință. Dacă am fi fost în locul lui Isus, l-am fi luat tocmai pe Petru pe muntele schimbării la față? Petru rămâne primul pe lista celor trei invitați pe munte. Isus nu păstrează nici un resentiment față de Petru. Nu îl pedepsește și nu se îndepărtează de el, nu se răcește față de el. Isus nu șterge cu buretele toată rodirea lui Petru din pricina nevegheții din 16:22. Oare cum reacționăm noi față de cei apropiați când primim prin ei lovituri adânci? Oare nu ne îndepărtăm de ei și ne răcim față de ei? Dar oare nu tocmai acest lucru îl vrea cel rău care ne-a lovit prin ei? Dacă am da cortina vizibilului și am privi spre realitatea războiului spiritual, vom distinge voia celui rău, și nu i-am face voia. Ne-am aduce aminte că și noi am fost folosiți de cel rău pentru a răni pe cei apropiați, pentru a le aduce descurajare și că putem fi folosiți oricând pentru a repeta greșeala. Ne aducem aminte că prin neveghețile noastre L-am lovit, în primul rând, pe Domnul ca să îl descurajăm în a mai investi în noi. Dar Domnul ne-a primit ca pe Petru de atâtea ori. Și ne-a primit fără niciun resentiment, fără nicio răceală, și a continuat să creadă în noi și să investească în noi. Și copleșiți de harul primit, vom manifesta și noi har, și nu vom cădea în capcana celui rău.

Atenție la gândurile oamenilor, atenție la raționamentele de bine care au drept temelie ce se vede și lumea de acum. Petru îl iubea pe Isus și îi voia binele. Cu toate acestea, îl decuraja să facă voia lui Dumnezeu. Gândurile de bine ale oamenilor sunt adesea firești, drăcești și în contradicție totală cu gândurile lui Dumnezeu. Gândurile lui Dumnezeu definesc BINELE în lumina veșniciei și definesc cel mai mare BINE, acela care se atinge doar pe calea crucii. Gândurile oamenilor definesc binele aici și acum și în opoziție cu suferința și pierderile din această lume. Sunt două înțelepciuni TOTAL opuse. Nu există cale de reconciliere între cele două căi. Și este normal ca perspectiva lui Dumnezeu să ne șocheze, să ne contrarieze, să tulbure toată filosofia noastră despre bine și adevăr. Căci dacă ar fi altfel, ar însemna că gândirea divină operează pe aceeași lungime de undă cu gândirea omului limitat și decăzut. Este absolut normal și obligatoriu ca perspectiva lui Dumnezeu să ne șocheze, să ne tulbure, să ne dezamăgească în așteptările noastre omenești. Este absolut normal să găsim în Biblie contradicții și pasaje care să ne intrige și pasaje de neînțeles! Căci dacă nu ar fi așa, atunci am putea contesta faptul că Cel ce a insuflat cartea este Dumnezeu cel infinit! Căci este obligatoriu ca Dumnezeu cel fără margini să fie mai mare decât percepția îngustă despre el a unui om bolnav, răzvrătit și înstrăinat de El.

Isus transmite un mesaj tuturor ucenicilor în 16:24-28. Noua revelație este și mai gravă decât credeau ei. Ea nu este o noutate totală căci despre suferință le mai vorbise în cap.10. Iată că nu doar că Isus avea să sufere, dar suferința lui Isus anunța propria suferință. Dacă Isus avea să fie răstignit pe o cruce, iar ei erau ucenicii lor, atunci însemna că acea cruce avea să fie parte și din viața lor. Isus a fost un om al crucii, al durerii și al suferinței de la întrupare și până la răstignire. Dar ei nu vedeau acest lucru. Răstignirea a făcut vizibilă, înaintea ucenicilor, suferința care făcea parte demult din viața pământească a lui Isus. Ucenicii nu aveau o percepție corectă asupra vieții lui Isus, ei nu vedeau toate bătăliile Sale lăuntrice și toată durerea Sa zilnică când umbla printre oameni decăzuți într-o creație decăzută. Primul Adam a fost un om al durerii, căci El compara tot ce vedea din lume cu ce fusese în Eden. Adam a fost un om al lacrimilor. Tot ce e frumos pentru noi (un apus de soare, o căprioară etc.), el vedea ca urât, ca pervertit, lipsit de slavă. Conștient de perfecțiunea din Eden, el vedea tulburătoarele resturi din întreaga creație. Propriul trup era o temniță, dorințele păcătoase din el erau o imensă traumă, și toate durerile oamenilor loveau direct în el. Căci toți erau din el, toți erau copiii și nepoții lui. Și mai mult, el era responsabil de durerile lor. Și fiecare păcat lovea direct în Adam, căci el știa că prin el intrase păcatul în lume. Nu ne vom putea imagina vreodată ce durere a fost în inima primului Adam. Adam a fost un om al durerii și al suferinței. Blaga, prin inspirație, a surprins atât de frumos durerea primului Adam:

Când izgonit din cuibul veșniciei
 întâiul om
 trecea uimit și-ngândurat pe codri ori pe câmpuri,
 îl chinuiau muștrându-l
 lumina, zarea, norii - și din orice floare
 îl săgeta c-o amintire paradisul -

Și omul cel dintâi, pribeagul, nu știa să plângă.

Odată istovit de-albastrul prea senin
al primăverii,
cu suflet de copil întâiul om
căzu cu fața-n pulberea pământului:
"Stăpâne, ia-mi vederea,
ori dacă-ți stă-n puțință împăienjenește-mi ochii
c-un giulgiu,
să nu mai văd
nici flori, nici cer, nici zâmbetele Evei și nici nori,
căci vezi - lumina lor mă doare".

Și-atuncea Milostivul într-o clipă de-ndurare
îi dete - lacrimile.

Și cea mai mare durere a lui Adam era că nu mai putea vedea Fața Domnului, și nu mai putea auzi glasul Lui. El fusese alungat departe de Fața Domnului. Și după ce ai văzut frumusețea Domnului și ai auzit glasul Lui, ce chin este o singură oră departe de dulceața prezenței divine? Oare în ce mod l-a mângâiat Dumnezeu pe primul om de a putut trăi peste 900 de ani fără să înnebunească sau să-și curme singur viața?

Oare privind la primul Adam, a spus Solomon: căci unde este multă înțelepciune, este și mult necaz, și cine știe multe, are și multă durere (Ecl. 1:18)?

Spre deosebire de primul Adam, noi ne-am născut în mocirlă, morți din punct de vedere spiritual, fără să-l fi văzut pe Domnul și slava creației Sale edenice! Dar al doilea Adam a fost și cu mai mult un om al durerii. El nu coborâse din Eden, ci de pe tronul Slavei, și El era perfecțiunea Însăși și Sursa oricărui lucru frumos. Ce traumatizant a fost pentru al doilea Adam să se îmbrace într-un trup decăzut, limitat și cu dorințe păcătoase. Și ce durere când a pășit prin creație. Fiecare om este din EL, căci El îi crease. Dacă ai vedea pe stradă un om al străzii beat în șanț, te-ai înfiora puțin și ai trece mai departe. Dar dacă acel om ar fi copilul tău care s-a răzvrătit de tânăr împotriva ta, ce ai simți în inima ta? Toți erau însă copiii Lui și niciunul din fiii oamenilor nu îi erau străini. El rezona cu toate durerile și înfrângerile oamenilor. Creația lipsită de slavă îl obosea și ea. În fața tragediei morții, la mormântul lui Lazăr, Isus plângea. Dar nu din pricina lui Lazăr, ci din pricina tragediei și urâteniei aduse de moarte în creația Sa minunată! Isus, ca al doilea Adam, este cu mult mai mult un om al durerii. Și fiecare păcat al oamenilor lovea în El. Nu pentru că se simțea responsabil de ele, ci pentru că toate păcatele sunt îndreptate împotriva lui Dumnezeu. Când un om mă înjură, el păcătuiește mai întâi împotriva lui Dumnezeu și apoi împotriva mea. Când un om înjură pe altcineva eu stau departe de durere. Dar nu era la fel cu Isus. Căci toate păcatele erau îndreptate mai întâi împotriva Tatălui, și deci și împotriva Lui. Mai mult, El venise să își asume responsabilitatea tuturor păcatelor fiilor lui Adam. El știa că va veni

în curând o zi când se va identifica cu toate păcatele pe care le vedea în oameni. Și ochiul Său vedea până în adâncul ființei urâciunea păcatului. Doar vederea păcatului îl obosea enorm, dar cu atât mai mult conștiința că în curînd avea să se facă păcat pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Și faptul că, deși era cu Tatăl, relația nu mai era ca înainte. Isus trebuia să trăiască ca orice om prin credință, și să se bucure de acea părtășie nemijlocită cu Tatăl pe care o avea din eternitate înainte de întrupare. Cine și-ar dori viața primului Adam? Doamne, mulțumesc că nu m-ai făcut primul Om. Căci aș fi păcătuit ca și Adam, dar nu știu dacă aș fi suportat 900 de ani să fiu un om al durerii și al lacrimilor...regretul ar fi fost prea mare pentru mine. Sunt sigur că și Adam a putut purta povara doar prin harul Tău care i-a dat iertarea...dar ce greu i-a fost. Dar cine ar dori viața celui de al doilea Adam? Cu siguranță că doar Fiul putea purta o asemenea povară și noi nu vom purta nicio picătură din ce a suferit El. Dar dacă suntem ucenicii Lui va trebui să gustăm profund și suferința. Acesta era adevărul pe care ucenicii nu vroiau să îl accepte. Isus era de la început marele om al durerii. Dar ucenicii încă nu vedeau acest lucru. Sfârșitul Lui pe cruce făcea vizibil acest adevăr ascuns despre identitatea lui Isus. Și era un adevăr tulburător. Căci ucenicul trebuia să calce pe urmele Învățătorului. Dacă Isus era un om al durerii și obișnuit cu suferința, ucenicii Săi nu puteau avea o viață ușoară pe acest pământ. A deveni ca Isus înseamnă și a fi un al durerii și obișnuit cu suferința. Și pe drumul apropierii de Isus odihna crește, dar și suferința crește. Odihna crește căci ne eliberăm de juguri false și ne umplem cu dulceața prezenței Sale. Dar în același timp întrezărim mai mult Slava Sa și conștientizăm și mai bine resturile din viața noastră, din creație și din viața semenilor. Înțelegem mai profund tragedia fiilor lui Adam, și orice lucru din această lume începe să ne doară. Povara propriei firi devine mai adâncă, iar lacrimile Tatălui pentru cei pierduți devin mai vii în inima noastră. Întrezărim miera glasului Său și ne dăm seama ce traumă este o singură zi trăită fără a-i vedea chipul. Dar Domnul ne ajută în suferința noastră, și ne descoperă doar câte puțin din El ca să ne putem continua lucrarea pe câmpia deșertăciunii. Frații care dau înapoi ne aduc întristare, iar cei care resping Evanghelia ne tulbură. E adevărat că nu trebuie să ne asumăm această durere mai mult decât ne cere Domnul. Domnul, și nu noi, poartă această durere. Dar pentru că Domul e mirele nostru, nu putem să nu suferim împreună cu El. Cine spune că acum și aici este pe deplin fericit și nu simte nicio durere este atât de străin de Isus. Devenim mai asemenea lui Isus și în măsura în care noi înșine devenim oameni ai durerii și obișnuiți cu suferința.

Am comentat în mai multe rânduri că viața de creștin nu înseamnă doar suferință sau o suferință insuportabilă. Dar suferința este ceva firesc în viața unui credincios, și unele momente vor fi de intensă durere. Isus insistă în primul rând pe durerea interioară care izvorăște din lepădarea de sine. Dorințele noastre, gândurile noastre, visele noastre, planurile noastre vor trebui în mod constant jertfite la picioarele voii lui Dumnezeu. Voia Ta, nu voia mea!- iată principala sursă a suferinței creștine. Și atunci când renunți la visele tale, la planurile tale, la oportunitățile oferite de această lume, la dorințele adânci ale inimii, PIERZI efectiv VIAȚA în această lume. Dumnezeu însă compensează cu mângâieri sfinte și cu degustarea VIETII din lumea viitoare. Căci orice pierdere în această lume este urmată de o mai profundă umplere cu lumea de dincolo. Este clar că nu vom putea lua parte în această lume și vom fi străini și călători

chiar în mijlocul bucuriilor și succesului pământesc. Nu ne vom putea ALIPI cu toată ființa de bucuriile din această lume, ci ne vom bucura ca și cum nu ne-am bucura, și vom stăpâni ca și cum nu am stăpâni. Vom pierde satisfacția care vine din alipirea cu toată ființa de bucuriile pământești. Dar prin această pierdere ne vom proteja sufletul pentru viața veșnică. Căci alipirea de orice lucru pământesc ne poate pune în pericol relația cu Domnul. Căci orice lucru pământesc ni se poate lua înapoi, sau poate intra în contradicție cu voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. Isus vorbește fără ocolișuri despre suferință, lepădare de sine, și pierderile suferințe de cel credincios. Dar El finalizează discursul pe viața veșnică și slava viitoare. Isus este extrem de rațional și pragmatic: și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea dacă și-ar pierde sufletul? Dincolo nu luăm cu noi din această lume decât sufletul. Ce am adunat în el și nu din lume va conta pentru eternitate. Dacă este să ne îngrijorăm pentru ceva, nu este pentru puținele realizări sau bogății strânse din această lume, ci pentru puținele transformări și comori cerești adunate în inima noastră. Lumea aceasta nu va continua la nesfârșit. Fiul omului va veni în slava Tatălui Său cu îngerii Săi și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Momentul răsplătirii nu este acum și aici. Ci atunci și acolo. Cei care acum plâng vor fi mângâiați, cei care acum pierd, atunci vor câștiga. Ucenicii erau centrați pe această venire în slavă a lui Mesia. Faptul că ea nu se împlinea acum, nu înseamnă că ea nu se va mai împlini deloc. Isus trebuia mai întâi să sufere, dar venirea Sa în slavă spre judecată și răsplătire anunțată de Scripturi nu avea să fie anulată. Faptul că suferința precede slava, nu înseamnă că slava nu va mai veni. Dar mintea omului reacționează ciudat în fața suferinței prezente. Suferința are capacitatea de a paraliza, de a deprima, de a ucide speranța ceea ce s-a întâmplat și cu ucenicii. Asistarea la moartea lui Isus a ucis orice speranță a învierii. Suferința e acompaniată cu marea minciună că ea va fi permanentă și că situația nu se va îmbunătăți niciodată. Dar tocmai suferința lui Isus era garanția venirii Sale în slavă, El avea să sufere tocmai pentru a putea veni în slavă spre înnoirea tuturor lucrurilor. Suferința pentru Domnul într-un domeniu din viața noastră devine astfel însăși garanția mângâierii, vindecării, reabilitării, proslăvirii noastre în acel domeniu. Căci suferința nu doar că precede slava, dar ea face cu puțință slava! Aceasta e marea taină a singurului drum către slavă, drumul crucii. Dacă Isus ar fi venit în slavă atunci și acolo așa cum doreau ucenicii, atunci Isus ar fi trebuit să îi nimicească pe toți și nu ar mai fi putut înnoi în slavă creația. El suferă mai întâi tocmai pentru a putea înnoi în slavă creația și pe cei ce cred în El. Deseori experimentăm chiar în viața pământească acest traseu. Existe perioade minunate de mângâieri și descoperiri, de vindecări, pline de oameni care se întorc la Domnul sau pline de anumite daruri pământești pe care știm să le prețuim și care ne duc mai aproape de Domnul. Dar aceste perioade nu doar că sunt precedate de suferințe și încercări. Suferințele sunt cele care fac posibile aceste degustări ale slavei. De aceea, orice moment de intensă suferință pentru Domnul devine garanția vie și vizibilă a slavei viitoare, pe care o vom degusta chiar de pe acest pământ, și apoi în mod etern și deplin la înnoirea tuturor lucrurilor. Observăm din nou prezența ÎNGERILOR. Este cel puțin a treia oară în Evanghelie când venirea Fiului în slavă adică sfârșitul veacului este asociată cu ÎNGERII LUI DUMNEZEU (vezi 13:39-40, 13:49). Aceste observații sunt importante pentru a interpreta controversatul pasaj din Matei 24:30-31. Vom mai reveni la aceste observații în Matei 24.

Isus deci nu le vestește ucenicilor doar moartea Sa ci și învierea Sa, nu doar suferința crucii ci și slava. De fapt, Isus le vestește doar slava și învierea. Suferința , moartea sunt doar mijlocul, dar El nu vrea ca ucenicii să rămână cu ochii ațintiți pe suferință ci pe slava viitoare. Probabil și din acest motiv le face parte în următorul tablou de degustarea slavei viitoare. Suferința trebuie acceptată, dar ochii trebuie ațintiți asupra slavei și nu asupra suferinței. Ultimul verset ne îndreaptă atenția tot asupra SLAVEI:

- Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa.

Cred că cel mai probabil acest verset se referă la arătările lui Isus, ucenicilor de după înviere și la momentul înălțării. Isus nu spune că vor vedea pe fiul omului în slavă (cum s-a întâmplat peste 6 zile pe Muntele Schimbării la Față) , nici că vor vedea pe Fiul Omului venind din nou pe pământ DIN ÎMPĂRĂȚIA SA, ci că vor vedea pe Fiul Omului venind ÎN ÎMPĂRĂȚIA SA. E adevărat că în pilda cu neghina, neghina e smulsă din Împărăția Sa și că lumea este asociată cu Împărăția Sa. Dar expresia din 16:28 îmi sugerează mai degrabă învierea și înălțarea lui Isus de răstignire. De ce doar UNII? Știm că IUDA nu va fi printre ei. De asemenea, dacă erau mai mulți ucenici de față (decât cei 12), e posibil ca nu toți să fi rămas alături de Isus până la capăt (vezi Ioan 6 cum mulți ucenici îl părăsesc), și nu toți să fi avut parte de arătările lui Isus de după înviere. Ucenicii care L-au văzut pe Isus murind au avut nevoie să Îl vadă și înviat. Trauma fusese prea mare.